

VLAD PROTOPOPESCU

ADEVĂRATA BISERICĂ

ORTODOXIE, CATOLICISM, UNIATISM, ECUMENISM

SEMĂNĂTORUL
Editura online – iulie 2008

INTRODUCERE

Desigur ca mulți dintre noi au aflat, unii cu mare cutremur sufletesc, alții cu indiferență, alții gășind "justificări", adică tot cu indiferență, de apostazia Preotului Mihai Anghel de la Biserica Ortodoxa "Bunavestire" din Sydney. Preotul Anghel îi obișnuise pe credincioșii care mergeau la slujbele sale cu schimbări bruște de obediență. Lucrurile au putut "trece" oarecum, profitându-se de marile diviziuni și micile discordii din comunitatea românească din Australia. A părăsit ascultarea față de ierarhia Bisericii Ortodoxe Române în care a fost hirotonit. Acest fapt, grav în sine, i s-a putut trece cu vederea, în condițiile existenței în România a regimului ateist-comunist, care încerca să reducă Biserica la rolul de lăudător al Partidului și căuta distrugerea credinței strămoșești. A intrat aici, după multe tergiversări, determinate de situația canonică excepțională a prezenței sale în Australia, și la cererea expresă a sa, sub ascultarea unui episcop ortodox, Gabriel Gibran, Arhiepiscopul Arhidiocezei Australasiei a Patriarhiei Antiochiene. Nesatisfăcut cu această situație, Preotul Anghel a rupt din nou unilateral ascultarea față de superiorul său ierarhic, declarându-se cu de la sine putere, ascultător de Mitropolitul Serafim al Germaniei și Europei de Nord. Aceasta Mitropolie a fost creată de Patriarhia Romană cu o înșelătoare "autonomie", cu scopul exclusiv de a atrage pe românii ortodocși din Germania și Europa de Vest, care își păstrau rezervele față de ierarhia de la București, încă insuficient spălată de păcatele unei colaborări prea intense cu regimul comunist, la reunirea cu Biserica Mamă.

Acțiunea nu a dat însă rezultatele scontate, accentuând și mai mult diviziunea românilor din diaspora. Oricum aceasta acțiune nu viza decât Europa. Mitropolitul Serafim, sub a cărui ascultare Preotul Anghel a afirmat că se afla, nu l-a primit și nici nu putea. Probabil prost sfătuit și plecându-și urechea la sfaturi perverse care nu aveau în vedere nici mântuirea sa personală și nici a credincioșilor săi, Preotul Anghel a recurs la cel mai grav gest al chemării sale de preot ortodox român, la abjurarea credinței strămoșilor săi și ai noștri, declarându-se, spre stupoarea și mânia unora dintre credincioșii săi păcăliți pentru a treia oară, "unit cu Roma". Ce coincidență, pe primul ierarh roman ortodox care s-a lepădat de legea strămoșească, rupând comuniunea cu Biserica Ortodoxa la 1700, devenind "unit cu Roma", îl chema Atanasie Anghel!

Este vina noastră, a românilor care se consideră ortodocși din Sydney, din toată Australia am zice, că acest lucru s-a putut întâmpla. Vina noastră principală este indiferența pentru Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos și înțelegerea greșită și fragmentară a ceea ce înseamnă Biserica. Credem însă că aceasta indiferență și înțelegere greșită este în mare măsură determinată de ignoranța noastră în ce privește "cele sfinte", ignoranță datorată intenselor campanii anticreștine la care am fost supuși, nu doar în anii regimului comunist, ci de veacuri, ca și de influența mediului în care trăim, în care mișună zeci de secte fiecare spunându-și "Biserica" creând o confuzie din care e greu să ieși. Aceste influențe ne-au făcut să privim Mântuirea sufletelor noastre ca pe un lucru fără importanță și orice efort de a o câștiga ca pe o pierdere de vreme și de bani. Să încercăm să lămurim lumea în ce constă credința noastră Ortodoxă de creștini și români și cu ce se deosebește ea de catolicism și să lăsăm după aceea pe fiecare să-și urmeze conștiința, după ce va fi informat. Ar fi trebuit ca aceste lămuriri să fi venit de la Preotul Anghel, căci acestea sunt învățăturile pe care le-a primit în Biserica în care a fost hirotonit. Și dacă acum și-a schimbat părerile pe care le-a predicat de-a lungul anilor, trebuie să fi avut argumente puternice pe care ar fi trebuit să le împărtășească și credincioșilor săi înainte de a face o schimbare cu consecințe grave.

ADEVARATA BISERICA ORTODOXIE, CATOLICISM, UNIATISM, ECUMENISM (Partea I)

Mai întâi, care este credința noastră? Ea este exprimată în Sfânta Scriptură, în Simbolul Credinței, sau Crezul, în dogmele și canoanele Bisericii care îl explicitează, în liturgia, slujbele și rugăciunile Bisericii. În fiecare Duminică orice credincios care merge la biserică spune Crezul. Oricine rostește cu convingere, cu credință, cuvintele sale face o mărturisire de credință, își ia un angajament, devine creștin sau confirmă că este creștin. Cine nu crede în aceste cuvinte nu are nevoie să vină la Biserică, el nu este creștin și dacă totuși vine nu face decât să tulbure pe cei credincioși.

Ce afirma creștinul? Că Dumnezeu a făcut Cerul și Pământul și toate cele văzute și nevăzute, adică lumea spirituală, ascunsă ochilor trupești, dar vizibilă ochiului spiritual. Că Dumnezeu a făcut pe om, după ce a încheiat creația lumii animale, cu mâinile sale, spre deosebire de restul creației, pe care a făcut-o prin porunca vocii sale: "Și a zis...și a fost". Omul a fost creat separat, prin mâinile lui Dumnezeu, care l-a modelat din țărână, adică din pământ, și i-a suflat "Duh de viață", Duh dumnezeiesc. Omul a fost creat "după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", nemuritor. Omului i s-a dat să fie încununarea creației lui Dumnezeu, făcut din pământ, dar primind Duhul lui Dumnezeu, o făptură la mijloc între Creator și creație, o făptură înzestrată cu posibilitatea de a deveni Dumnezeu sau de a rămâne în "țărână", adică o ființă supusă legilor "Pământului", la fel cu toate celelalte animale, ceva mai inteligent decât albinele sau furnicile care pot și ele să construiască societăți "perfecte", prefect funcționale, sau la fel cu animalele de pradă care se hrănesc din munca celorlalte specii. Omul însă are scânteia de Duh dumnezeiesc, capacitatea de a transcende determinările pur naturale, "pământești", capacitatea de a dori să trăiască însăși viața lui Dumnezeu, deplina libertate. Dumnezeu a pus omul în Paradis, în Rai, un loc separat de restul creației, deși în legătură cu aceasta, și i-a dat porunca să "lucreze" ca să devină el însuși asemenea lui Dumnezeu. Căci, așa cum spun Părinții Bisericii, inspirați de Dumnezeu, "omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, pentru a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu". Omul are posibilitatea înăscută de a ajunge Dumnezeu, dar are și posibilitatea de refuza acest avantaj înăscut. Or, omul în Rai, strămoșul nostru Adam, instigat de Satana, de Vrăjmașul care se opune planurilor lui Dumnezeu (Satana înseamnă cel care se opune), a refuzat posibilitatea de a ajunge Dumnezeu așa cum i-a indicat însuși Creatorul, prin supunere desăvârșită la voința Creatorului său (care nu dorea altceva decât împărțirea vieții sale creaturii), crezând că va putea ajunge Dumnezeu nu prin scânteia de Duh insuflată în el de Dumnezeu și care îl înrudea cu Creatorul, deci prin supunere totală, ci prin posibilitățile mărginite ale "țărânilor" din care a fost plăsmuit, manipulând forțele contradictorii ale lumii create pentru a le neutraliza. Omul a "păcătuit" prin neascultare căzând din starea lui paradisiacă, și din nemuritor a devenit muritor, transmitând "păcatul originar" urmașilor săi. Moartea intră în lume prin păcatul lui Adam. Un înțeles al "Păcatului", *hamartia* în grecește, este "a greși ținta", a trage pe alături, adică a nu atinge țelul. Și nu "tragi pe alături" din cauza vreunei deficiențe congenitale, ci din lipsă de practică, de strădanie suficientă. Căderea l-a făcut pe om inferior vocației sale, deși i-a ascuțit inteligența și capacitatea de a manipula forțele cosmice. Dar chiar de va trage de milioane de ori la o milionime de milimetru de țintă, tot nu înseamnă că a atins-o. Nici o realizare nu e "statistică". Este sau nu este. Dar planul lui Dumnezeu nu a fost schimbat. Dumnezeu nu l-a lăsat. De-a lungul istoriei l-a îndemnat mereu, prin trimiși ai săi, profeții inspirați de Duhul Sfânt, să-și aducă aminte de originea sa adevărată și să lucreze pentru a reveni la locul sau de drept. Misiunea primului Adam trebuie îndeplinită de Adam cel ceresc, Hristos, Fiul lui Dumnezeu care va lua natura omenească pentru a o vindeca, comunicându-i din nou dumnezeirea, de rezultatele Căderii și a-i insufla din nou posibilitatea de se îndumnezei. Hristos depășește diviziunea în sexe prin nașterea din Fecioară. Prin jertfa pe Cruce El reunește întregul cosmos terestru cu Paradisul, distrugând moartea. După Înviere depășește limitările spațiale, spiritualizând trupul. Prin Înălțarea la cer Hristos reunește lumea cerească cu cea pământească, cetele îngerești cu neamul omenesc. În fine, așezându-se de-a dreapta Tatălui introduce natura omenească în însăși Sfânta Treime.

Hristos i-a dat omului mijloacele prin care să-și împlinească misiunea dată de Dumnezeu prin Biserică și Sfintele Taine. Ce este Biserica? Biserica nu este o instituție socială ca oricare alta, care își poate schimba forma sau "evolua" ca să se adapteze "timpurilor", o instituție care doar împlinește "nevoile" religioase, câte au mai rămas, ale omului și care va dispărea când aceste nevoi vor dispărea și ele ca urmare a "evoluției" științei care le face superflue. Biserica este o instituție divino-umana. "Mântuirea noastră propriu-zis se înfăptuiește de-abia prin sălășluirea în noi a lui Hristos cu trupul purtat de el, înviat și înălțat și deplin pneumatizat, sau umplut de Duhul Sfânt și devenit prin aceasta desăvârșit transparent. Sălășluirea aceasta produce Biserica. Biserica este astfel finalizarea acțiunii mântuitoare, începută prin Întrupare. Biserica este actul cincii al acestei opere de Mântuire, dacă Întruparea, Răstignirea, Învierea și înălțarea sunt primele patru acte. În acest act, toți cei ce cred primesc pe Cuvântul ca ipostas fundamental, prin trupul Său extins în noi. Prin aceasta se sădește și în ei sfințirea și începutul învierii, aflate în trupul lui Hristos, sfințire și început de înviere care sunt dezvoltate prin colaborarea lor cu Hristos" (Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia dogmatică ortodoxă*, vol. 2, p. 196). Așadar Hristos este cu noi, permanent, ori de câte ori ne adunăm întru numele Său. El însuși a promis acest lucru omenirii: "Dacă mă iubiți pe mine, păzi-veți poruncile mele. Iar eu mă voi ruga la Tatăl și vă va da alt Mângâietor, ca să fie pururea cu voi: Duhul adevărului, pe care lumea nu poate să-l primească, pentru că nu-l vede, nici nu-l știe, ci voi îl cunoașteți, căci rămâne la voi și va fi întru voi" (In, 14, 15-17). "Când va veni Mângâietorul pe care eu îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede, acela va mărturisi pentru mine. Și mărturisiți și voi, pentru că de la început sunteți cu mine" (In, 15, 26-27), "Dar Mângâietorul, Duhul cel Sfânt, pe care îl va trimite Tatăl întru numele meu, acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v'am spus" (In, 14, 26).

Aceasta comunitate s-a numit Biserica: una, sfântă, universală, apostolică. Una pentru că are mereu aceeași temelie, pe Domnul Iisus Hristos, o singură credință în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o singură lege, legea Evangheliei (care pe românește se traduce Bunăvestire) întemeiată de Hristos; Sfântă, pentru că toți membrii ei sunt sfințiți de Duhul Sfânt și își trăiesc viețile în acord cu poruncile lui Hristos, "acela pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume" (In, 10 36) "ungându-l pe El în Duhul Sfânt și în putere" (Fapte, 4, 27), "Sfântul lui Dumnezeu" (Mt, 1, 24) prin excelență; Universală, sau catolică, sau ecumenică, sau sobornicească (toți termeni echivalenți), pentru că este alcătuită din toate neamurile și limbile pământului și nu exclude pe nimeni care ar vrea să i se alăture, pe motive de neam sau de limbă, sau de culoare a pielii, în alte cuvinte înseamnă întregimea, totul, plenitudinea, pentru care pe Hristos care e totul în toate, așadar neexistând mai multe biserici oarecum incomplete care au nevoie să se unească pentru a realiza "completitudinea", orice Biserică locală, oricât de mică, posedă în întregime harul și darul lui Dumnezeu, e "catolică"; Apostolică, pentru că păstrează neschimbate învățăturile despre Dumnezeu și Hristos așa cum au fost primite de la cei doisprezece Apostoli și șaptezeci de trimiși care au trăit în nemijlocita apropiere a lui Hristos și au fost martorii vieții, propovăduirii, morții, învierii și înălțării sale la ceruri și au primit Duhul Sfânt promis lor de către Hristos în ziua Cincizecimii și care "i-a învățat pe ei toate și le-a adus aminte de toate cele ce le-a spus". "Apostolicitatea înseamnă legarea generațiilor în tradiția întreagă ce vine de la apostoli, pentru că ea este Revelația întreagă, dar și harul și spiritualitatea ce vine în mod neîntrerupt de la Duhul lui Hristos prin ei" (Stăniloae, *Teologia*, vol. 2, p 300)

"Sfintele Taine sunt lucrările invizibile ale lui Hristos săvârșite prin acte vizibile, prin care se constituie Biserica și care se săvârșesc în Biserică. Caracterul și numele de Taine îl au câteva lucrări vizibile ale Bisericii, instituite de Hristos, prin care Hristos unește cu sine și deci cu Biserica persoanele singulare care cred în El și prin care dezvoltă unirea aceasta cu El..." (Stăniloae, *Teologia...*, vol. 3, pp. 14).

Prin Taina Botezului, instituită de Mântuitorul, omul se renaște din apă și din Duh la viața cea adevărată în Hristos și devine membru al Bisericii. Omul este spălat de păcatul originar și renăscut prin întreita scufundare, ce figurează moartea și învierea lui Hristos. "Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit vouă, și iată eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin" (Mat, 28, 18-20). "Iar cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi" (Mat, 16, 16). Prin Taina Mirungerii sau a Confirmării care este împreună cu Botezul,

"se pun în lucrare" puterile date omului la Botez prin "pecetea Sfântului Duh" transmisă prin Sfântul Mir. Taina Euharistiei sau Împărtășaniei sau Comuniunii este Taina care încoronează Botezul și Mirungerea ca plenitudine a puterii și a vieții celei noi. Ea se dă pentru viața de veci, pentru ridicarea deasupra vieții pământești. Omul este chemat să stea la masă cu însuși Dumnezeu așa cum a stat Hristos cu apostolii săi. Șezând la masă cu cei pe care i-a ales din lume, cu apostolii, și mâncând cu ei pâinea cea de toate zilele și dându-le să bea vin din aceeași cupă din care a băut și el, le-a poruncit să facă acest lucru întru pomenirea lui: "Și luând paharul, mulțumind a zis : Luați acesta și împărțiți-l între voi. Că zic vouă că nu voi mai bea de acum din rodul viței, până ce nu va veni Împărăția lui Dumnezeu. Și luând pâine, mulțumind a frânt și le-a dat-o lor, zicând: Acesta este trupul meu care se dă pentru voi; aceasta să faceți întru pomenirea mea. Așisderea și paharul, după cină, zicând : Acest pahar este legea nouă, întru sângele meu, care se varsă pentru voi" (*Luc, 2, 17-20*). "Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi" (*In, 6, 54*). Pâinea adusă de credincioși se preface la Liturghie în Trupul lui Hristos. Comunitatea credincioșilor anunță prin gestul acesta că pune însăși viața ei la dispoziția lui Dumnezeu unind jertfa sa cu cea a lui Hristos pe cruce : « Pe noi înșine și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm ».

Taina Mărturisirii, sau a Pocăinței, constă în iertarea păcatelor celor ce se mărturisesc și se căiesc pentru ele, de către episcop sau preot în mod văzut, și de către Hristos în mod nevăzut. Dumnezeu, care are singur puterea de a ierta păcatele, le-a transmis-o, prin apostoli, episcopilor și preoților săi: "Precum m'a trimis pe mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi. Și grăind aceasta, a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate; căroră le veți ținea vor fi ținute" (*In, 20, 22-23*).

Prin Taina Hirotoniei Hristos "Se leagă ca subiect ce ni se dăruiește în chip nevăzut de o persoană umană, pe care consacrând-o ca preot sau episcop, face văzută dăruirea Sa către noi prin celelalte Taine...Dacă celelalte Taine reprezintă mijloacele văzute prin care preotul ne mijlocește o putere dată nouă de Hristos, sau însuși trupul și sângele Lui, preoția califică însăși persoana văzută care împlinește aceste mijloace, prin care Hristos dăruiește puterile sale sau trupul și sângele Său prin acele Taine... Hirotonia e condiția celorlalte Taine, deși ea nu-și poate împlini menirea fără acelea" (Stăniloae, *Teologia*, vol.3, pp. 143-145). "Hristos exercită lucrarea Sa de Preot unic și unificator nu numai prin faptul că în fiecare comunitate Preoția sa se exercită printr-un unic organ, ci și prin faptul că aceste organe sunt aduse și ele la unitate, într-un centru văzut al lor. Acesta este episcopul. Episcopul este reprezentantul deplin al lui Hristos, Arhiereul unic și unificator. Fiecare episcop este capul unei Biserici locale 'capul plinătății lui Hristos'. Căci Hristos îl investește pe acesta cu harisma și cu răspunderea săvârșirii Tainelor, săvârșite de preot, ci și a Tainei Hirotoniei, pentru ca toți preoții să-și aibă preoția prin acesta și să stea sub ascultarea lui. 'Fără episcop nu poate exista Biserica'" (Stăniloae, *Teologia*, vol 3, p.149-150).

"Taina Nunții este un act sfânt, de origine dumnezeiască, în care, prin preot, se împărtășește harul Sfântului Duh, unui bărbat și unei femei ce se unesc liber în căsătorie, care sfințește și înalță legătura naturală a căsătoriei la demnitatea reprezentării duhovnicești dintre Hristos și Biserică (Stăniloae, *Teologia*, vol.3, p.176).

"În Taina Maslului se împărtășește credinciosului bolnav în chip nevăzut harul tămăduirii sau ușurarea durerii trupesti, al întăririi sufletești și al iertării de păcatele ramase după mărturisire, prin ungerea cu untdelemn sfințit, însoțită de rugăciunile preoților" (Stăniloae, *Teologia*, v.3, p. 202).

Omul colaborează activ cu Hristos, prin "lucrarea" sa, prin împlinirea poruncilor, din care cea mai mare este "Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și cea dintâi poruncă. Iar a doua, la fel cu aceasta: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci atârână toată legea și proorocii" (*Mt, 23, 37-40*). Colaborarea se realizează prin ascultarea de Dumnezeu, facerea de bine, abținerea de la rău și combaterea lui prin practicarea virtuților morale și sociale, curățire de patimi prin post, prin pocăință și stăpânire de sine, prin smerenie și rugăciune neîncetată. Aceasta înseamnă lepădarea de sine. Omul trebuie să se golească de sine, ca să se umple de

Hristos, spun Sfinții Părinți. Iar imaginea perfectă a lepădării de sine este călugărul, cel care a renunțat la lume urmând sfatul lui Hristos de a vinde toate averile sale dându-le săracilor și "luându-și crucea", urmându-l pe acesta. După gradul acestei "umpleri" va fi judecat la a doua venire a lui Hristos, când toți morții vor învia cu trupurile, cei care s-au format după chipul lui Hristos trecând prin înviere la comuniunea deplină cu El, iar ceilalți în veșnicul exil; cei dintâi la veșnica privire a feței lui Hristos, ceilalți la veșnica privire a feței diavolului, cum spune Sfântul Chiril din Alexandria (Stăniloae, *Teologia*, vol 3, p. 429).

Biserica a asigurat, de-a lungul veacurilor de la instituirea sa de Hristos, permanenta prezență și eficacitate a acestor mijloace prin păstrarea neschimbată a învățaturii așa cum a fost predată de Hristos apostolilor și prin ei episcopilor care au datorat de a învăța poporul credincios, mărturisită neschimbat de către credincioși, prin păstrarea neschimbată a gesturilor sacramentale înseși pe care le-a făcut Hristos și care continuă să opereze prin Sfintele Taine, printr-o artă sacră (icoane, arhitectură, cânt, poezie liturgică) de o frumusețe divină care îndeamnă sufletul la rugăciune. Schimbarea lor după capricii omenești le scade eficacitatea, putând chiar să o anuleze. Omul, urmându-și propriile fantezii, se expune din nou pericolului căderii, al îndepărtării de Dumnezeu. Biserica a creat o pavază pentru apărarea învățaturii corecte despre Dumnezeu, om și mântuire, și a mijloacelor prin care omul se poate mântui. Această pavază sunt dogmele și canoanele. Dogmele sunt expresii de credință ale adevărului revelat de Hristos, necesare mântuirii noastre. Ele nu sunt formule arbitrare, scornite de rațiunea sau imaginația omului, ci inspirate de Duhul Sfânt și în perfect acord cu Scriptura și Predania sau Tradiția transmisă prin Apostoli. Ele au fost formulate de așa numitele Sinoade, sau Concilii, Ecumenice, adică ale întregii Biserici, adunate de-a lungul timpului pentru a combate învățăturile și practicile greșite cărora oamenii le cedaseră ispitiți de Satana, care nu vrea ca omul să se mântuiască, căci atunci își va pierde puterea și stăpânirea asupra lumii. Aceste Sinoade nu au făcut decât să reafirme învățătura corectă așa cum rezultă din Scripturi și din tradiția păstrată și transmisă de la apostoli, după cea mai scrupuloasă verificare cu textele Scripturii și cu mărturisirile de credință ale Bisericilor care au păstrat neîntrerupt succesiunea apostolică. Acesta este înțelesul Ortodoxiei=Credința cea dreaptă. Doxa înseamnă în grecește opinie, credința în sensul de acceptare a unui lucru în virtutea încrederii pe care o acordăm celui care ne-o transmite și pe care nu îl credem ca ne minte. Și cum puteau să ne mintă martirii care și-au dat viața pentru adevăr? Cine moare de bună voie pentru o minciună scornită de el? Ea nu este încă cunoaștere deplină, cunoașterea fiind vederea lui Dumnezeu și a creației sale în inima purificată de harul divin și de strădaniile și rugăciunile omului, dar deschide calea către ea. O opinie poate fi greșită sau corectă: "Iar credința este adevărul celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute" cum spune Sf. Apostol Pavel (*Evr*, 11, 1). Credința însă mai are și sensul de "fidelitate", de respectare a unui angajament, a cuvântului dat. Credinciosul se angajează să-și respecte cuvântul dat, așa cum soldatul își respectă până la moarte jurământul. Ortodoxie înseamnă și "slăvirea cea dreaptă", pravoslavia, "închinarea corectă", repetarea aidoma a gesturilor mântuitoare indicate de Hristos. Și această închinare corectă este asigurată prin canoane. Canonul, în înțelesul său original, înseamnă pur și simplu rigla folosită de meșteșugari pentru a trasa linia și unghiuri drepte. Prin extensiune înseamnă orice "regulă" care pune ordine în haos, care "îndreaptă" lucrurile strâmbe, măsura DUPĂ CARE NE MĂSURĂM. Așadar canoanele sunt instrumente ale "dreptei credințe", regulile după care ne "îndreptăm" viața, cultul divin și arta sacră și nu sunt nici ele arbitrare, ci subordonate scopului esențial care este mântuirea omului. Tot așa cum un medicament nu poate vindeca dacă nu este administrat corect, ba chiar poate face mai mult rău, tot așa respectarea dogmelor și canoanelor, a "instrucțiunilor de folosință" este absolut necesară dacă vrem să ne atingem scopul, care în acest caz este cel mai înalt, mântuirea și viața în Dumnezeu. Și dacă orice bolnav se supune instrucțiunilor doctorului dacă vrea să se vindece, fără să vadă aici o limitare a libertății sale de alegere, cu cât mai mult trebuie să ne supunem Doctorului sufletelor noastre care vrea să vindece lumea de boala păcatului și ne promite sănătate și viață veșnică?

Omul însă este o ființă slabă și orgolioasă și mereu expus tentației de a-și ridica fanteziile la rang de adevăruri supreme, cu atât mai mult atunci când aceste "adevăruri" îi satisfac instinctele și poftele primare și când prin ele obține "succese" în viață. De câte ori nu s-a văzut, istoria sta mărturie tragică, omul punându-și darurile cele mai înalte cu care a fost dăruit de Dumnezeu, libertatea, mintea, rațiunea, darul cuvântului, dragostea de frumos, mila, în slujba dorinței deșarte de a fi laudat de semenii săi? De câte ori nu a cedat linguşelii Satanei

care îi spunea ca și lui Adam că e cel mai deștept, cel mai frumos, că el e regele creației și că poate face ce vrea fără răspundere și fără consecințe, că nimeni nu trebuie să-i sufle în ciorbă, întorcându-și revoltat spatele celui care-i vroia tot binele, acuzându-l ca vrea să-i limiteze "dreptul la libertatea de alegere"? Ca un copil nărăvaș și răsfățat care își acuză părinții că nu îl lasă să traverseze strada când e stopul roșu? Erau vinovați părinții că vroiau să-l împiedice să-l calce mașina?

Din orgoliul omului s-au născut ereziile. Încercându-se mai mult în rațiunea sa decât în Cuvântul lui Dumnezeu omul a născocit învățături și practici greșite, strâmbând Adevărul, învățături care în loc să-l ajute mai bine l-au împins tot mai mult către pierzanie, până acolo încât, ca și copilul nărăvaș care știindu-se vinovat nu vrea să-și recunoască greșeala, să dorească suprimarea celor care îl sfătuiesc de bine. De-a lungul veacurilor, ereziarhii au vrut să-și impună legea lor, împotriva Legii lui Dumnezeu, comițând cel mai greu păcat, păcatul de moarte, păcatul împotriva Duhului Adevărului care "nu li se va ierta nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie" (Mt, 12, 32), căci " orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta" (Mt, 12, 31) și au pornit o luptă pe viață și pe moarte împotriva Bisericii lui Hristos folosind cele mai diverse mijloace, de la violența directă la înșelăciune. Și oricine va studia istoria acestor persecuții nu va putea să nu constate cu mare tristețe că printre aceste erezii, una din cele mai mari și cu cele mai grave consecințe, a fost eresia papală, născută din ambiția desfrânată de dominație lumească a episcopilor Romei, tocmai a acelor care se pretind cu cea mai mare strășnicie singurii apărători ai credinței. În ambițiile lor deșarte de a fi recunoscuți, admirați și adulați drept capii Creștinătății, papii au falsificat învățătura lui Hristos, impunând cu forța credințe și practici greșite, răpind oamenilor pe care i-a sedus chiar posibilitatea mântuirii. Iar când s-a izbit de rezistența hotărâtă a credincioșilor ortodocși, a recurs la tot felul de momeli cu avantaje lumești pentru a-i rupe din comuniunea cu Biserica Dreptcredincioasă. Astfel ei au creat Unia, așa zisele "biserici" unite cu Roma, în țările în care Biserica Ortodoxă era persecutată (în unele chiar de ei) momindu-i pe preoții ortodocși cu privilegiile (nu puține) de care se bucurau preoții papiști, dacă recunoșteau stăpânirea papei, lăsându-i, ca să-i păcălească pe credincioși, să-și urmeze ritul ortodox (căci aceștia nu ar fi admis, și nici nu au admis, ori de câte ori s-a pus problema, să-l schimbe), dar cu gândul de a introduce pe nesimțite toate schimbările dorite (cum s-a și întâmplat) și să-i transforme fără voia lor în "catolici", obedienți supuși ai decretelor dictatorilor de la Roma. Pentru aceasta nu s-au dat înapoi de la înșelăciune și șantaj, de la lingușirea celor mai primare instincte, cerând acum, în numele unei "iubirii creștinești pe care ne-o datorăm unii altora" să li se treacă cu vederea aceste abateri ca și cum nici n-ar fi fost, dar nerenunțând la ele și căutând cu aceeași perseverență să-i atragă și pe alții în greșeala lor. Aceasta înțeleg papistașii și protestanții născuți din rătăcirea papistă prin "unirea" bisericilor, prin "ecumenism" ca și când Biserica nu ar fi Una prin natura ei. Participarea unor Biserici Ortodoxe la așa zisul "Consiliu Mondial al Bisericilor" (WCC - World Council of Churches) este o cedare echivalentă cu apostazia, o recunoaștere că Biserica nu este UNA. Biserica Ortodoxă este singura Biserică, UNA, unică, iar toate celelalte "biserici" nu sunt biserica. Ele sunt doar, în grade variate, erezii, toate pierzătoare de suflete. Ele trebuie să revină la sânul Bisericii, mărturisindu-și cu umilință și zdrobire de inimă greșelile și cerând iertare. Ele nu pot, pur și simplu, fi primite în comuniune în starea de păcat în care se află, căci "atunci rătăcirea din urma va fi mai rea decât cea dintâi". Ar însemna să introducem în mijlocul nostru bolnavi nevindecați, cu riscul de a răspândi boala și la cei încă sănătoși, și acest lucru nu ne va fi iertat. Căci, din nou, dacă omul impune cu maxima severitate toate restricțiile în calea răspândirii bolilor lumești, instituind carantine și vaccinări, cu cât mai mult trebuie să se ferească de contagiunea păcatului care îi amenință însăși mântuirea?

Acest subiect este mult prea important, și a afectat viața poporului român în așa măsură, încât va trebui să ne extindem mai mult asupra lui pentru a-i descoperi rădăcinile istorice și totodată și căile posibile de a remedia situația.

ADEVARATA BISERICA (Partea II-a)

Ceea ce se numește astăzi "catolicism" sau "biserica romano-catolică" sau "latină" nu este decât o schismă a Bisericii catolice, adică universale, și o erezie. Este o schismă întrucât "Roma", adică episcopii ei, papii, s-au desprins din comunitatea de dragoste a Bisericii universale, afirmându-și cu satanic orgoliu un drept de stăpânire și jurisdicție asupra întregii Biserici. Este o erezie întrucât afirmă și caută să impună învățături greșite și condamnate dintotdeauna ca pierzătoare de suflet de către Biserica universală, ca urmare a pretențiilor papilor de a fi singurii interpreți ai învățăturii creștine. Acest "drept" și l-au arogat papii singuri sfidând cu aroganță mărturiile Evangheliilor, ale Sfinților Apostoli, ale Sinoadelor Ecumenice, ale dreptcredincioșilor de pretutindeni și dintotdeauna și întemeindu-l prin falsuri, minciună și violență. Cine studiază cu ochi nelegați istoria papalității și a relațiilor ei cu Ortodoxia nu își poate reprima un sentiment de greață profundă și poate înțelege de ce Biserica Ortodoxă a manifestat mereu o aversiune atât de constantă pentru "latini".

Pretențiile papilor de a fi superiori tuturor episcopilor nu au nici o justificare, ci se bazează pe falsuri nerușinate și interpretări abuzive ale Scripturilor. În orgoliul lor papii au născocit învățătura despre un primat jurisdicțional ce însuși Mântuitorul l-ar fi dat Apostolului Petru și prin el preținșilor săi urmași, episcopii Romei, ajungând cu cutezanța până acolo încât să pretindă că sunt infailibili, că nu greșesc niciodată. Din faptul că Biserica din Roma s-a bucurat în întâilele veacuri creștine de un prestigiu ce îi venea din faptul că era biserica din capitala Imperiului Roman și că era singura care putea afirma că a fost întemeiată de apostoli în Occident (adică în părțile de apus ale Imperiului Roman), episcopii Romei au dedus că însăși Roma a jucat un rol în intențiile Mântuitorului, ca un loc predestinat, investit cu o sfințenie specială. Nicăieri în Evangheliile joacă Roma alt rol decât de persecutor al noii Legi. Doar papii au dedus, târziu, că moartea de martir a Sfântului Apostol Petru la Roma, îi conferea acesteia o autoritate de natură imperială și asupra Bisericii. Nimic mai puțin adevărat. În primul rând biserica romană nici nu a fost întemeiată de Petru, iar îndoielile că apostolul a fost vreodată la Roma nu au fost nici astăzi complet ridicate. Singurul apostol despre care se știe în modul cel mai documentat că a fost la Roma a fost Apostolul Pavel. O știm din Actele Apostolilor, din Epistolele Apostolului Pavel. Ideea că Petru a fost primul episcop al Romei este o invenție târzie, deoarece nici un Apostol nu a fost episcop. Apostolii au instituit episcopi care le-au rămas urmași în toate locurile unde au înființat comunități creștine. Ceea ce se știe cu absolută siguranță este că primul episcop al Romei a fost Linus pe care îl pomenește Sf. Apostol Pavel în epistola sa către Timotei: "Te îmbrățișează Eubul și Pudențiu și Linu și Claudia și frații toți" (II *Tim*, 4, 20). Or acest Linus era fratele Claudiei Rufina, soția senatorului roman Rufus Pudens, pe care apostolul îl pomenește în Epistola sa către Romani: "Îmbrățișați pe Rufu, cel ales întru Domnul și pe muma sa care este și a mea" (*Rom*, 16, 13). Claudia era fiica regelui briton Caractacus, eroul rezistenței britone împotriva romanilor, prizonier pe atunci la Roma. Linus era deci fiul lui Caractacus. Casa lui Rufus Pudens, în care a trăit pentru o vreme însuși Apostolul Neamurilor, a fost dăruită de Claudia, după moartea de martir a lui Rufus, unul dintre primii creștini din Roma, spre a deveni o casă pentru creștini. Această casă a devenit apoi, prin anii 100 o biserică, dedicată Sfintei Pudentiana, una din fiicele Claudiei și a lui Rufus, biserică în funcție și azi. Caractacus este fără îndoială adevăratul rege Arthur al poemelor medievale britanice și franceze, foarte probabil primul rege creștin al Britaniei. De aici provin afirmațiile constante ale britonilor, niciodată contestate, de a fi prima biserică creștină din Occident, de a fi fost creștinați de însuși Apostolul Pavel, ca și faimoasa istorie a Graalului. Este o problemă care merită o tratare specială, dar care aruncă o lumină cu totul specială asupra începuturilor bisericii romane (cu repercusiuni până în epoca Reformei). Oricum, nici din Faptele Apostolilor, nici din Epistolele Sf. Apostol Pavel sau din alte epistole ale apostolilor (inclusiv Epistolele Ap. Petru) nu rezultă că Petru a călcat vreodată la Roma. Prezența sa acolo, ca și moartea sa de martir în capitala imperială este afirmată prima dată de o scriere apocrifă eretică atribuită papei Clement, al doilea episcop al Romei, cunoscută sub numele de *Pseudoclementine*, iar apoi în altă scriere apocrifă *Acta Petri et Pauli (Actele lui Petru și Pavel)*.

Oricum prezența lui Petru la Roma, chiar și întemeierea bisericii romane de către acesta nu ar justifica nici o poziție specială Romei, deoarece Petru a întemeiat și alte biserici. Papii s-au

legat atunci de un pasaj din Evanghelia lui Matei, pe care îl invocă mereu pentru a "demonstra" că Mântuitorul i-a acordat lui Petru un privilegiu special, "puterea cheilor", dreptul exclusiv de a deschide și închide Împărăția Cerurilor și șefia asupra celorlalți apostoli. Acest pasaj este următorul : "Ajungând Iisus în părțile Chezariei lui Filip, a întrebat pe ucenicii săi, zicând: Cine îmi zic oamenii că sunt eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia, sau unul dintre prooroci. Iisus atunci le-a zis: Dar voi cine îmi ziceți că sunt? Luând cuvântul Simon Petru a rostit: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu. Iar Iisus răspunzând îi grăi: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au dezvăluit ție aceasta ci Tatăl meu, cel din ceruri. Si eu îți zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica mea și porțile iadului nu vor birui-o. Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri. Atunci a poruncit ucenicilor săi să nu spună nimănui că el este Hristosul" (Mt, 13-20). Din acest pasaj papii și ciracii săi teologi au tras concluzia "logică" că Hristos i-a dat lui Petru o putere exclusivă și o supremație asupra celorlalți apostoli. În realitate nu este deloc așa. Teologii papiști trec cu mare ușurință peste "aspectele gramaticale" pe care le consideră fără importanță. Dar trec și peste întregul context cu aceeași ușurătate. Într-adevăr Hristos spune "îți voi da (cheile)". Dar în pasajele următoare Hristos spune tuturor apostolilor: "Adevăr grăiesc vouă: oricâte veți lega, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer. Iarăși grăiesc vouă că dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere se va da lor de către Tatăl meu, carele este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunați întru numele meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor"(Mt, 18, 18-20). Așadar Hristos face aceeași promisiune tuturor apostolilor, fiecăruia dintre ei. Iar când le dă efectiv această putere, le-o dă tuturor: "Datu-mi-sa toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin" (Mt, 28, 18-20), "Si a rostit către ei: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi" (Ma, 16, 15-16), "Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă scripturile. Și le-a zis că așa este scris și așa se cădea să pătimească Hristos și să învieze din morți a treia zi, și în numele său să se propovăduiască pocăința la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Iar voi sunteți martori acestora. Și iată eu trimit peste voi fâgăduința Părintelui meu; voi, însă, ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca, de sus, cu putere. Apoi i-a dus afară până spre Bretania, și ridicându-și mâinile i-a binecuvântat" (Luc, 24, 45-50), "Atunci le-a spus încă odată: Pace vouă! Precum m'a trimis pe mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi. Și grăind aceasta, a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Cărora le veți ierta păcatele, le vor fi iertate; cărora le veți ținea, vor fi ținute (In, 20, 21-23). Așadar puterea se dă tuturor apostolilor, în mod colegial ("dacă doi dintre voi se vor învoi..."). Este clar definit principiul sinodalității. Ce rămâne deci din promisiunea făcută lui Petru? Ce înseamnă "Piatra" pe care se clădește Biserica? "Piatra" este mărturisirea lui Petru, pe care o face în numele tuturor ucenicilor, căci Hristos întreabă; "Dar voi cine ziceți ca sunt", "Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu". "Piatra" este recunoașterea lui Hristos ca Fiul lui Dumnezeu. Cine recunoaște acest fapt este în Biserică. Cine nu, nu este în Biserică, nu este creștin. Iar recunoașterea lui Hristos înseamnă implicit și păzirea poruncilor sale. Să mai adăugăm aici o mică "întorsătură" gramaticală. În limba ebraică *peter* însemna "un interpret al viselor, un profet". Hristos spune : tu ești un *peter* și pe această piatră...Aceasta ar dovedi că Hristos s-a exprimat în grecește, făcând un joc de cuvinte care n-ar fi avut semnificație decât în grecește. Căci piatră în ebraică se spunea Chefa: "Tu ești Simon, feciorul lui Iona; tu te vei numi Chefa [adică în tâlcuire, Petru]" îi spune Hristos lui Simon când îl cheamă (In, 1, 43). Petra înseamnă piatra doar în grecește. Așadar *peter*, interpretul viselor, spiritul profeției, devine piatra pe care se clădește Biserica. Sfinții Părinți nu se temeau de astfel de interpretări simbolice. În orice caz, din același pasaj al Evangheliei lui Ioan rezultă că nu Petru a fost cel dintâi chemat dintre apostoli, afirmație scumpă a papiștilor, ci fratele său Andrei, care împreună cu Ioan Apostolul fiind ucenicii lui Ioan Botezătorul l-a auzit pe acesta spunând despre Hristos: Iată Mielul lui Dumnezeu", se duce la Petru și îi spune: "Găsit-am pe Mesia [adică în tâlcuire Hristos]. Andrei este considerat apostolul sciților, iar în slavonă este numit Pervozvanii, Primul chemat.

Pretențiile episcopilor Romei, afirmate cu prudență în primele veacuri creștine, când erau contestate imediat de toată lumea, au crescut nemăsurat după scăderea influenței în Italia a împăraților de la Constantinopol, noua capitală a Imperiului Roman, menită de întemeietorul ei, Sfântul Împărat Constantin, să fie capitala Imperiului creștin. Episcopii Romei s-au substituit împăratului, arogându-și prerogativele sale. Astfel a apărut un fals monumental, așa numita

Donatio Constantini (Donația lui Constantin). Acest document, fabricat prin secolul VIII, pretindea că împăratul Constantin, cel care a dat libertate creștinilor, a dorit să așeze Scaunul lui Petru deasupra scaunului imperial, conferindu-i putere și onoruri imperiale și a dat cu acea ocazie papei Silvestru și urmașilor săi suprema autoritate asupra Patriarhatelor Alexandriei, Antiohiei și Constantinopolei, puterea de a judeca în toate cele ce privește slujba lui Dumnezeu și credința creștină, conferindu-i întreaga suveranitate asupra Romei și tuturor provinciilor apusene plus privilegiul de a purta însemnele imperiale: tiara, pallium-ul, roba de purpură și tunica roșie, iar clerului roman toate privilegiile senatorilor romani, făcându-i eligibili la demnitățile de patricieni sau consuli, rezervându-le oficiile de cubiculari, ostiari, excubitaie, mari funcții imperiale. Aceasta contravenea cu totul canoanelor (canonul apostolic 83 interzicea formal oricărui episcop, preot sau diacon să ocupe vre-o funcție "romană" (adică civilă) sau să se angajeze în treburile militare, depunându-i din funcția sacerdotală în caz contrar. Iar canonul 27 al Sinodului al 6-lea Ecumenic și canonul 16 al Sinodului al 7-lea Ecumenic interziceau clerului purtarea de haine splendide și bătătoare la ochi. Acest fals a fost justificat printr-o legendă apocrifă conform căreia împăratul Constantin a fost botezat de către papa Silvestru și vindecat de lepră. În semn de recunoștință Constantin i-a dăruit papei toate privilegiile. Or, s-a știut dintotdeauna că împăratul Constantin a fost botezat pe patul de moarte de către episcopul Eusebiu al Cezareei. În virtutea acestui fals papii și-au afirmat dreptul de a decide în toate treburile bisericești, trecând peste toate deciziile luate prin consens de către întreaga biserică, fabricându-și și un drept canonic nou, complet opus celui al Bisericii universale cu scopul de a consacra abuzurile papilor. Se poate închipui uimirea grecilor când papii invocau aceste argumente ca să le impună. În virtutea acestor falsuri papii și-au arogat dreptul de a numi episcopi în tot locul, de a unge regi și împărați, de a trece peste orice lege, de a declara ce este dreptă credință și de a condamna pe oricine li se opunea. Astfel au uns împărat pe regele Francilor Carol cel Mare (Charlemagne) într-un gest perceput de împărații legitimi de la Constantinopol drept o uzurpare. Astfel s-a născut Imperiul roman de Apus, mai târziu numit Sfântul Imperiu roman de națiune germană (Imperiul romano-german) care a început imediat să privească spre Răsărit cu intenții de cucerire. În paranoia lor au început să condamne ca greșite credințele și practicile "grecilor", adică ale creștinilor ortodocși, moștenite și păstrate cu sfințenie de la apostoli. Dureroasa schismă a creștinătății, care a împărțit lumea în Apus și Răsărit este opera exclusivă a nesăbuitei ambiții a papilor de a fi stăpânii lumii pe care și-au justificat-o prin Donația lui Constantin. Invocând această Donație papii au anatematizat pe greci. Și cu toate că s-a dovedit de mult că acest document era un fals, au continuat să afirme că deși e un fals, cele cuprinse în el reflectau o situație adevărată! "Grecii" nu au făcut altceva decât să le reamintească papilor că nu ei sunt "capii" bisericii, ci Hristos, care se află acolo unde dacă "doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere se va da lor de către Tatăl, carele este în ceruri". Căci însuși Hristos a condamnat pretențiile de întâietate ale așa-zisilor "urmași ai lui Petru", și aceasta chiar după mărturisirea lui Petru, când s-a ivit printre ucenici ceartă despre cine este mai mare în împărăția cerurilor. Cel ce se va smeri ca pruncii, acela va fi mai mare în împărăția cerurilor, le-a spus Hristos. Iar cine va sminti pe vreunul din acei "mici care cred în mine, mai bine ar fi de el să-i atârne de gât o piatră de moară și să-l afunde în adâncul mării" (Mt, 18, 6). Or papii, prin nesăbuiința lor au smintit o lume întreagă. Încercările catolicismului de a arunca vina schismei pe ortodocși sau măcar de a o împărți în mod egal reprezintă o încercare de a-și ascunde propria vină și de a face să fie acceptate gravele încălcări ale poruncilor lui Hristos la care nu vor să renunțe. Astfel, asigurându-și și sprijinul unor ierarhi ortodocși, au născocit conceptul de "Biserici surori", "cei doi plămâni ai bisericii", obținând "recunoașterea" din partea unor biserici ortodoxe a naturii eclesiale și a structurii sacramentale a catolicismului, a faptului că romano-catolicismul s-ar afla în posesia "mijloacelor de grație și de salvare". Or tocmai împotriva acestei recunoașteri a luptat Biserica Ortodoxă de-a lungul veacurilor. Și aceasta pentru că "biserica" romană nu e numai schismatică, dar și eretică, fiind astfel lipsită de mijloacele de grație și de salvare.

În primul rând papii au impus modificarea Crezului niceo-constantinopolitan prin adăugarea clauzei Filioque, adică prin afirmarea purcederii Sfântului Duh și de la Fiul. Sinodul de la Constantinopol din anul 381 interzicea orice adăugare sau scoatere din textul Crezului sub amenințarea anathemei (a excluderii din biserică), pe lângă faptul că doctrina în sine este greșită și nu are nici un sprijin scriptural. Papii au călcat această decizie a întregii Biserici. Această clauză a fost introdusă la un sinod local al episcopilor apuseni la Aix-la-Chapelle, capitala lui Carol cel Mare, la inițiativa acestuia. Scandalul a fost atunci atât de mare încât însuși papa Leo III s-a opus, anatematizând introducerea. Cu toate acestea formula s-a impus în vest, iar papii următori au

afirmat-o în virtutea pretenției "autorității a scaunului lui Petru". Astfel ei se află sub anatema întregii biserici și a lor înșiși. Așadar fiind eretici preoția lor nu este validă. Duhul Sfânt nu operează prin ei. Tainele pe care le administrează sunt simple forme fără conținut, forme moarte. Dar nu numai atât, înseși formele Tainelor au fost modificate, făcându-le și formal invalide.

Astfel Taina Botezului, pe care însuși Hristos poruncește să se facă prin întreită scufundare (de fapt chiar asta înseamnă botez, de la grecescul baptein=a scufunda) în apa sfințită de preot, a fost înlocuită, începând din secolul VIII, prin simpla stropire cu apă (oricum lipsită de sfințenie, căci preotul eretic a pierdut harul sfințirii) anulând tot sensul profund simbolic și spiritual al scufundării care este o imagine a morții și învierii lui Hristos, singura care "spală păcatul" omului. Dar chiar și efectul pur fizic și psihologic al scufundării lasă o cu totul altă impresie, cu adevărat « adâncă », decât stropeala. "Catolicii" nu sunt botezați, iar biserica ortodoxă i-a rebotezat întotdeauna pe cei care reveneau la Biserica Mamă.

Taina Mirungerii, care confirmă botezul, și se administrează imediat după întreita scufundare, a fost amânată până la împlinirea "vârstei rațiunii" de către copii (7-10 ani), privându-i pe copii de darurile Sfântului Duh. Abia atunci copii sunt împărtașiți. Este o eroare raționalistă, care condiționează eficacitatea darului Sfântului Duh de rațiunea omului. Este o negare directă a puterii Sfântului Duh și o divinizare a facultăților omului.

Taina Euharistiei a fost modificată prin introducerea a două inovații. Pâinea dospită, folosită de toată Biserica, a fost înlocuită cu azimă (pâine nedospită) sub motivul că Iisus Hristos a folosit azimă la Cina cea de Taină, lucru contrazis de însuși textul Evangheliei. A fost o încercare de a transforma Patimile Domnului într-o simplă evocare a Paștelui evreesc (amintirea fugii evreilor din Egipt) când evreii mâncau numai pâine nedospită în amintirea faptului că în timpul fugii nu aveau timpul să pregătească pâine așa cum se cuvenea. Or, jertfa cea fără de sânge pe care o aduce Hristos la Cina cea de Taină are prea puțină legătură cu Paștele evreesc. Iisus nu celebra Paștele evreesc. Ar fi trebuit ca toți participanții să mănânce în grabă, în picioare, încinși și încălțați ca și cum ar fi fost gata de drum (și cum se celebrează Paștele evreesc). Dar ei stau întinși la masă, relaxați și desculți. Este o jertfă de mulțumire, de laudă și de pace, de unde și numele însuși euharistie care înseamnă mulțumire. Or, în Legea cea Veche, jertfa de mulțumire era singura la care se aducea pâine dospită (Lev. 7 :13, 23 :17)! La Sfânta Liturghie aducem « mila păcii, jertfa laudei », « cu vrednicie mulțumind Domnului », iar după săvârșirea tainei cântăm : « pe Tine Te laudăm, pe Tine Te binecuvântăm, Ție îți mulțumim Doamne și ne rugăm Ție Dumnezeului nostru ». Impunerea azimelor era o nouă încălcare a canoanelor care interziceau creștinilor celebrarea în comun cu evreii. Era în fapt o interpretare "iudaizantă" (care este o erezie) și aceasta a provocat reacția atât de puternică a ortodocșilor. Pâinea dospită are și o valoare simbolică deosebită. Aluatul care face să crească pâinea este asemuit direct de Hristos cu Împărăția Cerurilor: "Asemenea este împărăția cerurilor aluatului pe care luându-l o femeie l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit toată" (Mt, 13, 33). Mai mult decât atât, pâinea de ofrandă (prescura, prosphora) este pregătită în casă de femei și adusă personal la altar. Pasajul mateian pare de-a dreptul o « indicație tehnică » de cum trebuie săvârșită taina. A doua inovație a fost privirea credincioșilor de sângele lui Hristos. Aceasta este o batjocorire totală a cuvintelor lui Hristos care poruncește: "beți dintru acesta toți, că acesta este sângele meu, al legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor", "Cela ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua cea de apoi" (In, 6, 54). Catolicii se justifică prin existența unor excepții, când condițiile făceau imposibilă transportarea vinului la persoane aflate la depărtări (cum de nu le-a venit această idee rușilor, în țara cărora nu crește firicel de viță de vie, dar le-a venit « vesticilor », cei mai mari producători de vinuri din lume?). Se putea atunci folosi numai pâine, dar numai excepțional. De remarcat că afirmația că pâinea este suficientă anulează pretenția de a folosi pâine nedospită, căci în antichitate aluatul era pregătit din drojdie de vin, deci pâinea conținea oarecum sângele. Dar asta era doar un caz excepțional, la fel cu permisiunea de a boteza prin stropire pe cei grav bolnavi și în pericol de moarte și când nu se afla în apropiere o sursă de apă. Catolicii au ridicat aceste cazuri excepționale sau obiceiuri locale și particulare la rang de universalitate și au avut pretenția de ale impune prin decrete. Căci nu s-au mulțumit să afirme validitatea obiceiurilor lor particulare ci s-au apucat să condamne practicile "grecilor" care erau cele cu adevărat universale. Totodată ei au suprimat din Liturghie, ca nefiind necesară, rugăciunea numită Epicleză, chemarea de către preot (împreună cu credincioșii de față) a Duhului Sfânt ca să transforme pâinea și vinul în trupul și sângele Domnului, pretextând ca sunt suficiente cuvintele preotului "Luați mâncați...etc.", investindu-l astfel pe preot cu un fel de putere magică operând independent de Duhul Sfânt.

Catolicii au transformat de asemeni Taina Pocăinței, care este ca un al doilea botez, într-o simplă declarație a păcatelor, făcută într-un mod "obiectiv". Penitentul nici nu-l vede pe preot care îi aplică penitențele în mod mecanic, după o listă foarte amănunțită: la cutare păcat, cutare penitență. Se suprimă astfel raportul viu pe care credinciosul îl are cu duhovnicul său, care nu este un judecător care aplică pedepse, ci un vindecător al sufletului. I se amorțește astfel dorința de a nu mai păcătuți pe care trebuie să o dezvolte tot mai mult prin mărturisire și iertare. Catolicii au redus până aproape de suprimare o condiție esențială a pregătirii pentru spovedanie și împărtășanie, postul. Pentru ei postul nu este necesar, devreme ce efortul personal nu mai are importanță. Această viziune a dus și la dezvoltarea unei erezii la fel de pernicioase, credința în existența unui loc special unde, după moarte, sufletele celor care și-au mărturisit păcatele, dar nu au avut timpul să completeze penitențele impuse, suferă pentru un timp un foc purificator după care automat se duc în Rai. Acesta este Purgatoriul, o dogmă impusă abia în secolul XIII sub presiunea noii clase capitaliste, născută din cămătari. Cămătăria a fost condamnată fără încetare, chiar de papi, în tot Evul Mediu. Dar în cele din urmă au cedat presiunilor acestora care voiau să-și continue nestingheriți activitățile lor reprobabile. Și cu toate că condamnarea a rămas în vigoare, li s-a liniștit conștiința prin asigurarea dată că orice ar face, dacă se spovedesc chiar și "in extremis" le e asigurată un loc în Rai. Tot atunci a apărut și practica indulgențelor papale, prin care păcătoșii își puteau asigura locul în Rai contra unor sume de bani, obținând automat iertarea păcatelor. Mentalitate tipic capitalistă, prin care oamenii cred că banii rezolvă toate. Cât de puternică este această amăgire o dovedește faptul că papii nu au renunțat niciodată la ideea Purgatoriului și au tunat și fulgerat împotriva celor care îi negau existența. Credința în Purgatoriu stă la baza profundului amoralism al societății occidentale, al orgoliului de "rase superioare" pe care continuă să-l afișeze. Credința că orice ar face vor fi iertați este o profundă eroare, o reluare în forme diferite a ereziei origeniste (Origen, deși unul din marii învățători ai Bisericii a susținut ideea greșită că până la urmă toată lumea se va mântui) condamnate de Sinodul al 5 - lea Ecumenic. Ea neagă Judecata lui Hristos și îndeamnă la privirea cu ușurătate a veșniciei osândei celor păcătoși. Căci Judecata aparține lui Hristos "care iarăși va veni cu slavă să judece vii și morții", pe unii spre viața veșnică și pe alții spre osânda veșnică. Omul are responsabilitatea de a face binele și numai faptele bune, numai efortul său personal de a se apropia de Dumnezeu îi poate asigura iertarea lui Hristos, singurul care iartă păcatele.

Catolicii au distorsionat și înțelesul Tainei Cununii. În Ortodoxie săvârșitorul Tainei este preotul și prin el Duhul Sfânt dă binecuvântarea cuplului care se căsătorește. Cununia este mai mult decât căsătoria, ea este o Taină și prin ea se transmite harul sfințitor. Cununia este un mijloc de sfințire a omului. În catolicism s-a ajuns la concepția că săvârșitorii Tainei sunt înșiși cei care se căsătoresc și doar consimțământul lor este necesar, preotul fiind doar un martor. Aceasta explică și teribila problemă a divorțurilor, înspăimântătoarea lor rată în lumea occidentală. Divorțul nu este permis de Biserică "căci ce a unit Dumnezeu, omul să nu desfacă". În catolicism nunta nu este percepută ca o Taină ci ca un rit social. Iar dacă consimțământul partenerilor este suficient, cine îi poate împiedica să desfacă după voie sau capricii, unirea? Pe bună dreptate interzicerea divorțului în catolicism a fost percepută ca o opresiune, întrucât este lipsită de justificare.

De asemeni catolicii le-au mai răpit credincioșilor foloasele altei Taine, a Tainei Maslului prin care se împărtășește credinciosului bolnav harul tămăduirii sau ușurarea durerii trupești, al întăririi sufletești și al iertării de păcatele rămase după mărturisire prin ungerea cu untdelemn sfințit. Această taină e atestată din vremea Apostolilor: "de este cineva bolnav, să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și-l va ridica pe el Domnul, iar de va fi făcut păcate se vor ierta lui" se spune în *Epistola lui Iacob* (5, 15). Catolicii au încetat să mai administreze această taină în timpul vieții reducând-o doar la o pregătire pentru moarte, administrând-o numai celor pe patul de moarte și numind-o chiar *Extrema Unctio*- ultima ungere.

Printre rătăcirile dogmatice mai recente este și așa numita dogmă a Imaculatei Concepțiuni a Sfintei Fecioare, "definită" de papa Pius IX în anul 1854. Ea afirmă că Sfânta Fecioară s-a născut fără păcatul adamic. Or Sfânta Fecioară s-a născut ca toți oamenii, cu păcatul lui Adam moștenit. Ea a fost eliberată de păcat prin pogorârea asupra ei a Duhului Sfânt în momentul Bunevestiri. A o socoti născută fără păcatul adamic ar însemna să se admită că nu Hristos este cel care ridică păcatul omului. Acest pas a fost făcut în doctrina catolică, dându-i-se Fecioarei statutul de *Coredemptrix*, de mântuitoare egală cu Hristos. Această erezie a încurajat o îndepărtare și mai mare de Hristos, crezându-se că este suficient să adresezi rugăciuni Sfintei Fecioare ca să-ți și obții mântuirea, căci ea ca o mamă bună și iubitoare iartă și pe cei pe care

Hristos nu i-ar ierta. Incidental această concepție a încurajat și toate încercările "progresiste" de hirotonire a femeilor. Aceasta este una din cele mai complete erezii deoarece urmărește să se dispenseze cu totul de Hristos. Preotul trebuie să fie bărbat deoarece este doar reprezentantul Preotului în veac care este Hristos. Iar Hristos a fost bărbat.

Viața monahală și-a pierdut menirea esențială, de a permite desprinderea de lume și concentrarea în vederea "războiului nevăzut" cu patimile omenești și cu tentațiile lumii în vederea mântuirii sufletului, a vederii lui Dumnezeu și sfințirii omului și s-a orientat aproape exclusiv către opere sociale, foarte onorabile desigur, dar care înseamnă tot o activitate lumească îndreptată spre servirea bunăstării pe acest pământ și lasă urmărirea scopului esențial, iubirea lui Dumnezeu din tot cugetul și din toată inima, pe planul al doilea, ajungând chiar să condamne viața monahală și efortul de sfințire a omului ca o manifestare de egoism și lipsă de "dragoste pentru semenii", de ignoranță, de bigotism și fanatism religios". Or omul sfințit devine un canal prin care se revarsă Duhul în lume.

Tot în catolicism s-a produs și o decădere a artei sacre. Icoana, care este reproducerea unei realități spirituale și care tocmai prin "nerealismul" ei ridică mintea către modelele transcendente inducând în privitor teama respectuoasă și venerația, a cedat locul reprezentărilor "realiste" insistând asupra celui mai de jos nivel, cel pur trupesc, trăgând mintea către trup. Ce mesaj spiritual pot transmite "dulcii Isuși", amorașii bucălași și dolofani care ar reprezenta pe îngeri în arta barocă? Sau decorațiile inutile cu care sunt supraîncărcate unele biserici? Sau kitschurile teribile care sunt unele statuete ale Madonnei? La fel severa muzică bizantină, psalmodia, care liniștea mintea, ajutându-i concentrarea a fost înlocuită cu muzica teatrală și instrumentală ce înclină către distracție și pasivitate.

"Catolicismul" este așadar o erezie. El este lipsit de Duh și mijloace sfințitoare. Acceptarea sa ca "biserică soră" în posesia mijloacelor sfințitoare, nu reprezintă o creștere în înțelegere "iubitoare" din partea ortodocșilor, ci o scădere gravă în nivelul acestora de înțelegere. Nu numai că sfintele canoane interzic orice comuniune cu ereticii, dar a încuraja pe păcătos în eroarea sa este tocmai o dovadă de lipsă de iubire. Biserica Ortodoxă nu are nevoie să "dialogheze" cu aceștia pentru a-i aduce înapoi la dreapta credință. Ea trebuie numai să afirme neșrămutat adevărurile primite de la Hristos. Numai acest exemplu îi va putea mișca. Se află în lumea occidentală destui oameni care sunt conștienți de deriva anti-spirituală în care trăiesc și privesc spre Ortodoxie ca spre singura ancoră de salvare. Ce vor crede dacă vor vedea cum și această ancoră pornește în derivă? Va fi atunci rătăcirea din urmă mai mare decât cea dintâi.

ADEVARATA BISERICA (Partea III-a)

Ajungând la problema Uniatismului suntem conștienți că atingem un punct extrem de sensibil și dureros, o rană încă deschisă a cărei atingere poate provoca reacții neașteptate și nedorite și oricine o face poate fi acuzat de insensibilitate. Totuși de multe ori cea mai bună metodă de a vindeca rănila era de a le arde cu fierul înroșit în foc, în focul adevărului care "lămurește aurul". Este o rană care a afectat în proporție masivă întreaga cultură românească, cu efecte grave în însăși viața socială și politică a neamului românesc. De la 1700 viața românească s-a scindat în două tabere adverse aflate într-o luptă când surdă, când fățișă, cu încrâncenări dramatice, pentru posesiunea sufletului românilor (și a avuțiilor lor). Acceptarea de către unii români din Ardeal, la îndemnul conducătorilor lor spirituali, preoții, a supremației papei de la Roma asupra întregii Biserici și la supunerea necondiționată față de Habsburgi, a jucat un rol substanțial la fenomenul denigrării întregii culturi românești pre-moderne, a neamului românesc însuși și istoriei sale multimilenare (**paralelă cu denigrarea tuturor civilizațiilor moștenitoare ale Bizanțului**), de către adepții "progresului", la infuzarea aceluia sentiment de inferioritate cu care românii privesc raporturile lor cu alte neamuri, mai ales cu cele occidentale, și care i-a împiedicat de atâtea ori să dea întreaga măsură a adevăratei lor valori. Disprețul pe care occidentalii l-au afișat pentru "grecii" ortodocși, aroganța și **deriziunea** cu care au tratat (și tratează încă) toate neamurile "schismatice" (și mai ales pe români) își are originea în primul rând în pretențiile de dominație universală a episcopilor Romei și a aristocrației romane care nu s-a împăcat niciodată cu pierderea privilegiilor sale prin

creștinarea Imperiului. Ideea superiorității înnăscute a Romei s-a născut în urma cuceririi prin forță, o adevărată uzurpare, a întregului bazin mediteranean și părților orientale. Nu putem aminti decât în treacăt aici că romanii din epoca imperială au falsificat și ei în avantajul lor profeții de proveniență orientală privind restaurarea regalității troiene prin urmașii lui Aeneas la Troia distrusă de greci (este vorba mai ales de așa numitele *Oracole Sibiline*, în cea mai mare parte de origine microasiatic-balcanică, "mysiană"). Romanii și unii istorici greci din slujba lor au inventat istoria "translației" (strămutării) lui Aeneas în Italia și a întemeierii Romei de către urmașii săi, interpretând forțat oracolele care vorbeau despre reinstaurarea regalității la Troia drept o promisiune făcută romanilor că vor domni asupra lumii. Această invenție frauduloasă a devenit mitul fondator al Imperiului creat de Cezar și Octavian (rezumat în acel celebru pasaj din *Aeneida* lui Vergiliu, un fel de Biblie a Latinității, "**Tu regere imperio populos, Romane, memento, Hae tibi erunt artes, pacique imponere mores, parcere subjectis et debellare superbos**" - acea "datorie" pentru romani de a stăpâni lumea, de a-i proteja pe cei care li se supun și de a-i zdrobi pe cei trufași, adică pe cei care nu li se supun și bine înțeles de a trage toate profiturile ce decurgeau din aceasta "datorie" asumată cu de la ei putere) și avea să se combine mai târziu cu profețiile biblice ale lui Daniel despre mutările succesive către vest ale Imperiului (de la asirieni la perși, de la perși la macedoneni, de la macedoneni la romani - aceasta profeție avea să furnizeze baza teoriei medievale a "mutării imperiului" -translatio imperii- de la est la vest). Mutarea capitalei de la Roma la Bizanț însemnase în intenția lui Constantin cel Mare nu numai întemeierea unui Imperiu creștin, ci și o restaurare a legendarei Troia pe locul căreia avusese de altfel intenția să-și înalțe noua capitală. Vechea Roma păgână avea să pomească o lungă luptă de recăștigare a pozițiilor pierdute și care în ideologia Romei păgâne era rezumată în formula "eternul război dintre Europa și Asia", căruia numai stăpânirea romană îi putea pune capăt. Tradus în termenii moderni ai « geopoliticii » lui Sir Halford McKinder și Karl Haushofer, prin dominația « Vestului » asupra **Europei de sud est** – poarta de intrare în « core »-ul Eurasiei, adică în regiunile cunoscute sub denumirea generică de Sciția, care istoric vor deveni Rusia, care astăzi beneficiază de cele mai vaste resurse de energie care pot face « Vestul » să-și continue păgubosul « life-style » de nelimitată consumație (analog cu „consumerismul” Imperiului roman și cu aceleași consecințe pe planul economic, social politic și cultural), dar care nu vine pe gratis. Ecoul modern al ambițiilor romane se cheamă azi « the rule of law » pe care, vezi Doamne, numai «Europa » ar putea-o impune în lume. « Roma » s-a folosit cu abilitate de noua religie a Imperiului, a cărei custode exclusiv s-a declarat tot cu de la sine putere prin inventarea legendei primatului Sf. Petru asupra întregii Biserici, prin crearea *Patrimoniului lui Petru* (teritoriile din Italia de mijloc aflate în administrația directă a papilor, răpite cu ajutorul barbarilor franci de la "bizantini", adică prin "privatizarea" domeniului public în folosul lor exclusiv), prin utilizarea instinctelor prădalnice ale barbarilor germanici stabiliți în Imperiu a căror forță a reușit să o canalizeze către recucerirea părților răsăritene. Astfel au reușit să creeze în anul 800 Imperiul de apus prin încoronarea ca împărat roman a regelui francilor Carol cel Mare. Este epoca apariției falsei *Donații a lui Constantin*, a adoptării așa numitelor *Decretale Pseudo Isidoriene* (o colecție de "decrete" papale în întregime fabricate) care aveau să devină baza unui nou drept canonic opus celui al Bisericii universale. Este perioada inovațiilor în dogmă și rit care au servit la condamnarea ca erezii a practicilor "grecilor" (în fapt ale Bisericii universale) și la justificarea confiscării și dării "în pradă" a bunurilor "schismaticilor și ereticilor", **confiscatorilor iertându-li-se și păcatele, prin indulgențe papale**. Împărații și "regii apostolici" unși de papa au înțeles imediat avantajele care decurgeau pentru ei din alianța cu acesta și în ciuda faptului că adesea împărații și regii apostolici s-au aflat în conflict cu papalitatea, aceștia nu au chestionat niciodată însăși validitatea supremației papale. Ei aveau să adopte cu entuziasm ideea "translației Imperiului" de la est la vest, ai cărei beneficiari deveneau. **Originile schismei care a spart unitatea Bisericii universale se află în aceasta ambiție de a reface imperiul Romei păgâne cu ajutorul barbarilor insuficient creștinați.**

Secolul al nouălea este epoca în care papii s-au simțit suficient de siguri pe ei și pe sprijinul puterilor occidentale ca să pomească ofensiva împotriva **Imperiului Roman Creștin**, prin contracararea acțiunii de creștinare a slavilor prin frații Chiril și Metodie. Contra acțiunea a reușit în Moravia unde aplecarea spre erezie a francilor a prevalat, dar s-a împotmolit în Bulgaria, în vremea patriarhului Photios al Constantinopolei. Acesta a devenit conștient de rătăcirile doctrinare ale papilor (problema introducerii în Crez a lui "filioque", folosirea azimelor în locul pâinii dospite la liturghie și multe altele) încă insuficient cunoscute la Constantinopol, și le-a opus o fermă rezistență. Photios a fost declarat eretic de către papa și **acoperit cu invective și calomnii care au rămas un clișeu constant al istoriilor scrise în Occident**. Divergențele dintre Biserică și papi s-au dezvoltat în secolele următoare și prin cucerirea teritoriilor bizantine din Italia de sud și Sicilia de către papi cu ajutorul normanzilor, teritorii în care au trecut imediat la "latinizarea" bisericii, prin înlocuirea preoților greci și impunerea ritului latin. Astfel s-a ajuns la gestul tragic în nesăbuinta lui, al unei delegații papale condusă de către cardinalul Humbert venită la

Constantinopol să trateze problemele (grave) în discuție și care într-o manieră stupefiant de sfidătoare a declarat că vine **să judece, nu să trateze**, depunând pe altarul Bisericii Sfintei Sofii o hârtie numită « decretul de excomunicare » a Patriarhului Mihail Cerularios și a tuturor celor care îl urmează (adică a întregii Biserici Ortodoxe), acuzându-i de "**suprimarea**" din Crez a lui *filioque* și întemeindu-se pe *Donația lui Constantin*. Patriarhul a răspuns doar prin excomunicarea cardinalului Humbert, vădind o mult mai mare înțelegere și dragoste creștină decât papii. **Aceasta a fost Marea Schismă de la 1054 a cărei răspundere o poartă integral papii.**

Prăpastia deschisă prin Marea Schisma s-a lărgit și adâncit prin atitudinile oștilor cruciate. Marea mișcare a Cruciadelor a început prin promisiunile Occidentului de a-i ajuta pe bizantini să reziste atacurilor turcilor seldgiucizi și de a recupera teritoriile cucerite de aceștia. « Eliberarea Locurilor Sfinte » era un obiectiv secundar. Împărații de la Constantinopol reușiseră să contracareze acțiunile demente ale unor șefi islamici care încercaseră în zadar să șteargă de pe fața pământului Mormântul Mântuitorului nostru și pelerinajele la Sfântul Mormânt își reluseră cursul obișnuit. Oștirile cruciate au depus un jurământ de credință împăratului Alexios Comnen, angajându-se să restituie Bizanțului teritoriile reluate de la turci. În loc de asta cruciații au preferat să jefuiască teritoriile bizantine prin care treceau și să-și calce jurămintele, păstrând pentru ei teritoriile cucerite, acuzându-i pe greci de "perfidie" și întreținând ideea că nu există obligații față de "schismatici". Dovada definitivă ca scopul Cruciadelor nu era « eliberarea » Locurilor Sfinte, ci supunerea Bizanțului și a Ortodoxiei supremației papei a fost Cruciada a IV-a care pe parcurs a "uitat" unde trebuia să se ducă și a cucerit în schimb Constantinopolea, instaurând așa numitul Imperiu Latin de Răsărit. Și cu toate că papa Inocențiu al III-lea, unul din cei mai trufași reprezentanți ai ideii supremației papale, a vărsat lacrimi de crocodil « **pentru atrocitățile comise** » la jefuirea tâlhărească a orașului lui Constantin, **a organizat imediat** preluarea Bisericii pe seama papei, numind un Patriarh latin la Constantinopol și impunând subordonarea riguroasă a Bisericii răsăritene față de Roma, rezultând într-o persecuție tot atât de riguroasă împotriva "schismaticilor", derivată din ideea că însăși căderea Constantinopolei în mâinile cruciaților a fost urmarea firească a păcatului "schismei", adică, în viziunea romană, a "păcatului" ieșirii Orientului de sub obediența Romei. Că această idee nu s-a dezvoltat oportunistic ca urmare a cuceririi, așa cum susțin unii istorici, ci ca un **plan urmărit cu tenacitate**, o dovedesc câteva amănunte trecute până acum cu vederea. Una dintre primele acțiuni ale cruciaților a fost să răpească și să transporte în Occident cele mai prețioase relicve ale Creștinătății, păstrate de veacuri la Constantinopol, "Instrumentele Patimilor": Crucea Răstignirii, cuiele cu care a fost pironit Hristos pe Cruce, vârful de lance cu care a fost străpuns în coastă, coroana de spini. Toate acestea erau un "palladium" al Imperiului, obiectele sacre care îl protejau și îi confereau legitimitatea. Ideea translației Imperiului presupunea cu necesitate și translația palladiilor. Or, aceasta idee se naște în Occident odată cu uzurparea lui Carol cel Mare, dacă nu chiar înainte. Diverse legende legate de Charlemagne vorbesc de o fictivă cruciadă contra Constantinopolei și de posesiunea efectivă a unora dintre Instrumentele Patimilor dăruite lui de către Azan "prefectul Ierusalimului", care auzind de faptele vestite ale regelui francilor și fiind atât de impresionat de ele a ținut să i le aducă (în persoană) la o dată când în modul cel mai sigur ele se aflau la Constantinopol unde aveau să rămână până la 1204. Foarte importantă este soarta Giulgiului lui Hristos, păstrat la Constantinopol cel puțin de la sfârșitul secolului al IV-lea și pe care cruciații nu au reușit să-l captureze. Acesta a trecut prin diverse mâini și a ajuns astăzi în catedrala din Torino, posesiune a foștilor regi ai Italiei. Este o problema mult prea complicată ca să ne oprim asupra ei aici. Destul să spunem ca ea stă la baza legendelor "Gaalului", cupa din care a băut Hristos la Cina cea de Taina și în care Iosif din Arimateea a cules sângele Domnului străpuns în coastă de lancea centurionului Longinus. Legendeale Graalului sunt legate de ideea legitimității Imperiului și pot fi considerate drept o vastă acțiune propagandistică, o acțiune de "decepție", de ceea ce am numi azi "dezinformare" și reconstrucție a istoriei. Destul să spunem de asemeni că « Vestul » a crezut cu tărie în invențiile « Agitprop » - ului lui Charlemagne pentru veacurile ce i-au urmat.

Stăpânirea cruciaților la Constantinopol a dus firește la variate încercări de a supune Biserica Orientală dictaturii papei. În fața rezistenței grecilor, și nu numai a lor, de a primi toată învățătura "catolică", și **după recucerirea de bizantini a Imperiului latin**, papii au recurs la tactica înșelătoare a respectării "ritului oriental" și a "obiceiurilor" orientale, dar numai ca o soluție tranzitorie. Mai devreme sau mai târziu, în funcție de circumstanțe, "schismaticii" trebuiau să îmbrățișeze integral doctrina papistă. Papii au fluturat promisiunea unui ajutor împotriva turcilor cu condiția "unirii", adică a supunerii față de papa, ajutor care nu s-a materializat de fapt niciodată și care este tot mai clar că nici nu aveau intenția să-l acorde. **Occidentul nu a renunțat niciodată la recucerirea Constantinopolei, pe care o socoteau indispensabilă pentru eliberarea Locurilor Sfinte pe care le pierduseră.** Grecii nu au putut să uite abuzurile uzurpatorilor "latini", atât pe plan religios, cât și pe plan strict social. "Latinii" au aplicat în Bizanț cucerit metodele de extorsiune caracteristice societății feudale apusene, una din cele mai brutale

antreprize de "exploatare a omului de către om" pe care le-a cunoscut istoria omenirii. Oamenilor de stat apuseni, împreună cu negustorii venețieni și genovezi care exploatau Bizanțul pe cale comercială (cu imense profituri) nu le putea trece prin cap să abandoneze ideea Imperiului latin în Bizanț. Pe plan religios nu se dădeau înapoi de la practici pe care, mai târziu, aveau să le condamne cu vehemență la turci, anume răpirea din familiile lor a băieților ca să-i facă ieniceri, fanatici musulmani. Astfel, călugărul dominican Brocardus preconiza în secolul XIV trimiterea forțată a câte unui copil grec în vest pentru a fi crescut în credința "catolică" (pentru a "învăța literele latine", cum se exprima eufemistic, căci occidentalii nu au spus niciodată lucrurilor pe nume, asta face parte din codul "bunelor maniere") și trimiterea în Răsărit a unor fete nobile și "educate" care să facă muncă de caritate în spitale, din care cele mai atrăgătoare să se mărite cu persoane importante dintre greci (mai ales clerici!) cu scopul ultim de a "converti" Estul la credința latină. El cerea, ca un bun fiu al ordinului care a înscris Inchiziția printre cele mai odioase instituții pe care le-a cunoscut omenirea ce era, ca toate cărțile grecești să fie arse și chiar să fie **abolită limba grecească!** S-a oprit însă aici, neputând (deocamdată) să treacă peste faptul că limba greacă fusese întrebuițată la crucificarea Domnului - ca și când chiar Evangheliile nu ar fi fost scrise în grecește! - (Deno John Geanakoplos, *Byzantine East & Latin West*, New York and Evanston, 1966, p. 2, n. 3). Aristocrația bizantină s-a lăsat de multe ori atrasă de cântecul sirenelor apusene, crezând, poate sincer, că va salva Imperiul și Ortodoxia prin compromisuri cu erezia. Poporul însă a gândit altfel decât "boierii". Țărănoii și "mitocanii" greco-balcanici au preferat să rămână credincioși legii moștenite de la strămoșii lor, cu toate suferințele care au urmat după cucerirea otomană, sub privirea bucuroasă a "gentlemenilor" latini că "schismaticii" needucați au fost în sfârșit "pedepsiți" pentru încăpățânarea lor de a nu asculta de papa.

Această rezistență fățișă i-a făcut pe papi să adopte tactica dilatorie a "Uniei". Speculând dificultățile cu care era confruntat Imperiul Răsăritean, au propus ajutoare împotriva turcilor cu condiția "doar" a acceptării dominației papale, "permițând" păstrarea ritului și obiceiurilor grecești. Prima încercare de unire, materializată în Conciliul de la Lyon din 1274 a eșuat deoarece papii au insistat ca împărații bizantini să facă o mărturisire de credință "catolică" înainte de convocarea unui Sinod Ecumenic, lucru pe care conștiința ortodoxă nu îl putea accepta. Abia în secolul XV, când atât Bizanțul, cât și papii se aflau în serioase dificultăți (Bizanțul asaltat de turci, iar papalitatea slăbită de Marea schismă occidentală și amenințată de revolta Bisericii apusene excedată de abuzurile Romei - revoltă concretizată în mișcarea pentru revenirea la cârmuirea Bisericii prin concilii), papii au cedat recomandărilor de a rezolva diferendele cu "grecii" printr-un Conciliu. Așa s-a ajuns la convocarea Conciliului zis Ecumenic de la Ferrara-Florența din 1438-39. Acest Conciliu a avut **aparențele** unui Conciliu Ecumenic, deoarece a fost formal convocat de Împăratul Ioan Paleologul. **Trebuie amintit ca una din condițiile ecumenicității unui conciliu este convocarea sa de către un împărat sau rege creștin.** Nici un ierarh, și cu atât mai puțin papa **nu are dreptul** de a convoca un conciliu ecumenic. Este una din rațiunile pentru care la ora actuală nu se poate convoca un conciliu ecumenic. Paradoxal poate, singurul care ar avea un drept legitim de a convoca un conciliu ecumenic ar fi un Domn român, ca singur **urmaș legitim** al împăraților bizantini, dar cum nici domni români legitimi nu mai există, lucrul este imposibil. În realitate însă conciliul de la Florența rămâne ilegal, deoarece nu au fost respectate și alte condiții și în primul rând cea de a formula dogme împotriva ereziei, cea ca dogmele formulate să fie ortodoxe, adică în acord cu Scriptura și dogmele formulate de celelalte Concilii, ca și cea a unanimității. Conciliul a fost convocat din rațiuni politice, urmărind scopuri pur politice. El nu a formulat nici o dogmă. Nu a existat nici o preocupare, afară doar din partea celor care s-au opus deciziilor sale, pentru adevărul creștin. Prin șantaj și presiuni oculte asupra participanților s-a ajuns la acceptarea de către greci a celor "patru puncte": primatul papei, introducerea în Crez a lui *filioque*, acceptarea azimei ca suficientă pentru săvârșirea Tainei Euharistiei, existența purgatorului. Cel mai remarcabil moment al Conciliului a fost prezentarea de către delegația papală a unui document falsificat, ca reprezentând o copie "autentică" a actelor celui de al VII-lea Conciliu Ecumenic din care ar fi rezultat că Părinții de la acest Conciliu ar fi recitat Simbolul Credinței cu adausul *filioque*. Totodată participanții occidentali invocau pe "unii istorici", nenumiți, care afirmă că Părinții au recitat Crezul cu adausul *filioque*. Atunci Gemistos Plethon, faimosul filosof platonice, șeful școlii platonice de la Mistra și foarte puțin creștin în sufletul lui, a replicat: "De ce, dacă acest document era cunoscut în biserica romană de atâta vreme, s-au mai străduit atâta marii voștri filosofi ca Toma de Aquino să găsească atâtea argumente ca să demonstreze validitatea adăugirii, când le-ar fi fost așa de ușor doar să citeze documentul?". Acest moment (amintit în *Adevărata istorie a unei uniri nedrepte* scrisă de un participant la conciliu, Sylvestros Syropoulos, Marele Eclesiarh al Bisericii Sfintei Sofii, istorie rejectată în Occident) este într-un tot caracteristic deoarece Marcu, episcopul Efesului, a insistat de la bun început că tema centrală a Conciliului trebuia să fie fidelitatea Bisericii față de propriile ei decizii doctrinare și deci că problema adausului la Crez să fie privită în contextul acestei fidelități (adică a credinței, care înseamnă

tocmai aderarea necondiționată la obligațiile asumate prin jurământ). Întrucât Conciliile Ecumenice începând cu cel de al treilea, interziceau în mod formal, sub sancțiunea anatemei, orice adăugire sau eliminare din Crez, fie și a unei litere (acesta este sensul expresiei "nici o iota") **chiar și în caz de necesitate**, orice discuție asupra validității doctrinei intrinsece a formulei este o chestiune de opinie teologică, o "theologoumena", potențial validă, dar care nu obligă. Delegația papală a făcut toate eforturile posibile să aducă discuția pe terenul "raționalității" intrinsece a adausului (străduindu-se să dovedească printr-un abuz de silogisme că nu era vorba de un adaus, ci doar de o "explicitare" a unui adevăr conținut deja în Crez) și deci a posibilității abandonării oricăror obligații asumate în funcție de interesele de moment. Au amestecat audiența cu interminabile șiruri de silogisme și sofisme, cu citate trunchiate din operele Sfinților Părinți și în final acoperindu-se cu **"dreptul papilor" de a da decizii doctrinare după bunul lor plac**. Este remarcabil că papii au încercat din nou să-și afirme pretențiile prin falsuri. Eșecul final al Conciliului de a reprezenta formula de unire, în ciuda declarațiilor finale redactate într-un ton triumfalist, se datorește tocmai acestei **intenții de înșelare**. Grecii nu s-au lăsat păcăliți. Ei au înțeles ce se ascundea sub ipocrita vorbărie despre unire, pace, dragoste. Intenția papei era doar de a-i forța pe greci să agreeze cu greșelile condamnate de Conciliile Ecumenice, să-i forțeze să se mănjească și ei pentru a putea zice: « vedeți că și voi... »? Nici după "unire" Occidentul nu a manifestat vre-o dorință de a ajuta Bizanțul, toate promisiunile rămânând în aer (cu excepția dezastruoasei expediții de la Varna), iar căderea Constantinopolei sub armele lui Mahomed al II-lea a fost primită în Occident cu aproape nedisimulată bucurie, cu acel sentiment pe care nemții îl numesc "Schadenfreude", bucuria de necazul altuia. **Nici o istorie occidentală nu uită să ia în răs "stupiditatea" ridicolă a grecilor care își pierdeau vremea în discuții sterile "bizantine" asupra "unor puncte neînsemnate de dogmă", ca "sexul îngerilor", când turcii asediau Constantinopolea. Discuțiile se refereau la acceptarea sau respingerea unirii iar bizantinii erau desigur conștienți de tragedia situației și de implicațiile uriașe ale opțiunii lor.**

Lumea ortodoxă a respins deciziile conciliului. Și aceasta pentru că nimeni în această lume nu a fost convins de dreptatea doctrinei latine în primul rând, pentru că a fost **impus în mod ilegal** și în fine pentru că a fost **respins în mod legal**. Patriarhii orientali **nu au semnat** actul unirii. Unul din Patriarhii orientali (nu se știe exact care) a scris Împăratului: "Dacă ai cedat Latinilor doar pentru un timp, în speranța că vei primi ajutorul lor pentru salvarea Imperiului, dar acum respingi doctrina lor și revii la credința ortodoxă a strămoșilor tăi împărătești, atunci ne vom ruga pentru salvarea Imperiului, și mai ales pentru sufletul tău, că Domnul să-ți ierte toate păcatele. Dar dacă te vei încăpățâna și vei apăra o doctrină străină de Biserica noastră, atunci nu numai că vom înceta să te pomenească în rugăciunile noastre, dar te vom condamna la o strictă penitență, astfel ca boala doctrinei străine și periculoase să nu se răspândească în Biserica lui Hristos. Noi nu suntem păstori năimiți să conducem Biserica Ortodoxă, ci suntem gata să ne dăm sufletele, trupurile, sângele și tot ce avem pe lumea asta pentru ea" (Ivan N. Ostroumoff, *The History of the Council of Florence*, Boston, 1971, p. 169). Iar apoi toți cei trei Patriarhi orientali s-au adunat la Ierusalim condamnând Conciliul și depunând pe toți preoții hirotoniți de Patriarhul unionist al Constantinopolei până la convocarea unui adevărat Conciliu Ecumenic, **care să le judece ortodoxia credinței**.

Papalitatea nu a renunțat însă nici un moment la ofensiva sa împotriva Ortodoxiei. În 1595 a reușit să impună rutenilor din Polonia (cu ajutorul regilor polonezi și prin acordarea episcopilor uniți a privilegiilor episcopilor catolici) acceptarea dominației papale, creând în Biserica Rusă o schismă ale cărei consecințe aveau să apese greu asupra secolelor următoare. A încercat chiar să-i seducă pe sultanii turci să le permită "conversiunea" ortodocșilor de sub dominația otomană. Lumea occidentală, Franța mai ales, a ajuns repede la o înțelegere cu turcii, devenind sub regimul așa numitelor capitulații, protecția catolicilor din Imperiul Otoman și sprijinind misiunile de convertire la catolicism a creștinilor de sub dominația sultanului, continuând să joace, cu altă mască, rolul pe care l-a jucat în Cruciada a IV-a și în Imperiul Latin de Răsărit. Turcii, în mod explicabil, s-au lăsat mai greu convinși, nu din dragoste pentru supușii lor ortodocși, firește, ci pentru că totuși catolicii erau dușmanii lor cei mai vizibili, mai ales în veșmântul Imperiului habsburgic care trecuse în avanscena luptei de cucerire a Orientului.

ADEVARATA BISERICA (Partea IV-a)

Ocuparea Transilvaniei de către austrieci în urma războaielor victorioase împotriva turcilor la sfârșitul secolului XVII a creat condiții ideale pentru dezvoltarea ofensivei împotriva Ortodoxiei. Populația românească din Transilvania se afla de veacuri sub asuprirea ultimului val de barbari care s-a abătut asupra Imperiului Roman, a ungarilor. Ungurii au descoperit de timpuriu avantajele de a deveni mercenarii papilor, care i-au ridicat de la starea de sălbatici prădători, la rangul de "regat apostolic" cu misiunea convertirii "schismaticilor" și deci cu dreptul de a le răpi "legal" bunurile "injust posedate", adică redirecționând instinctele lor prădalnice, instaurând în Transilvania unul din cele mai aspre regimuri de asuprire feudală, combinat cu idei paranoide de superioritate rasială, concretizat în așa numita *Unio trium nationum* (a ungarilor, secuilor și sașilor) împotriva românilor (adevărații "justi possidentes" ai pământului - declarați "injusti" pentru că erau "schismatici" -) și în *Approbatæ Constitutiones* (codul de legi al Principatului Transilvaniei) care îi declara pe români "tolerați" în țară "usque beneplacitum Principum et Regnicolarum" (atâta timp cât le va place principilor și locuitorilor), nerecunoscându-i ca "națiune" și neconsiderând religia lor printre "religiile recepte" (aceste erau calvinismul, luteranismul, catolicismul și unitarianismul sau antitrinitarianismul, cea mai eretică dintre erezii; constituția Transilvaniei este privită și azi în unele cercuri "progresist-liberale" drept un model de "toleranță" religioasă!). Români au fost tot mai mult supuși tutelei calvinilor pe care aceștia o socoteau ca pe o "unire" cu una din "religiile recepte". E de înțeles că unii dintre români au privit invitațiile austriecilor la o "unire" cu catolicii ca pe o ușurare a condiției lor, deloc de invidiat în condițiile atât de « liberale » ale constituției Transilvaniei. *Diploma Leopoldină*, emisă de împăratul Leopold în 1691, confirma Constituția Transilvaniei cu toate abuzurile ei, însă regimul habsburgic a făcut toate eforturile să întărească doar "statul" catolic. În 1692 împăratul Leopold emite o altă diplomă prin care anunță scutirea de taxe a preoților care se vor « uni » cu Roma. Aproape profetic diploma a fost emisă pe data de 23 August ! Atragerea românilor la catolicism le-ar fi dat habsburgilor un avantaj decisiv asupra nobilimii ungare calviniste și sașilor luterani doar prin numărul românilor. Cu "convertirea" lor au fost însărcinați călugării iezuiți, acei maestrii ai relativismului moral care a dus la identificarea numelui de iezuit cu perfidia. Experiența câștigată în diversele "uniri" (în Polonia sau Imperiul Otoman) i-a făcut pe misionari să-și rafineze tacticile. Ei erau instruiți "să nu găsească vină" pentru riturile și obiceiurile orientale, să nu lupte fățiș împotriva "ignoranței" maselor. Mai întâi trebuiau câștigați preoții și abia mai târziu, prin aceștia, poporul printr-o "luminare" graduală. Nu trebuia să se urmărească nici măcar câștigarea tuturor preoților dintr-odată, întrucât "erorile" grecilor erau prea numeroase (iezuiții aveau pregătită o listă de patruzeci de astfel de "erori") și "prea adânc înrădăcinate" ca să poată fi eliminate deodată. Misionarii trebuiau să se mulțumească pentru început "doar" cu "acceptarea" celor patru puncte de la Florența, urmând ca apoi să schimbe pe nesimțite și ritul.

Și în Transilvania deci, acțiunea a început prin încercarea de a atrage mai întâi clerul. În 1692 împăratul emite o Patentă prin care se ofereau clericilor uniți toate privilegiile și scutirile de care se bucurau clericii catolici. Tentația era prea puternică, preoții români fiind supuși aceluiași obligații feudale ca și masa poporului. A trebuit să treacă totuși un timp destul de lung pentru ca oferta să fie luată în considerație. Abia în Februarie 1697 Marele Sinod al Mitropoliei Ardealului convocat la Alba Iulia a agreat cu unirea. Riturile, calendarul trebuiau să rămână neschimbate, acceptându-se "doar" cele patru puncte de la Florența. Clerul unit urma să se bucure de privilegiile promise și în plus se cerea ca toți uniții să nu mai fie considerați tolerați, ci recunoscuți ca "fii ai patriei" și să se bucure de toate drepturile celorlalte "națiuni". Mitropolitul Teofil însă moare în Iulie. Faptul că "consimțământul general" pe care îl exprima Sinodul era semnat doar de **doisprezece** protopopi ne arată de fapt starea de confuzie și nehotărâre în care se afla clerul român. Întreaga acțiune a trebuit să fie reluată sub noul Mitropolit Anghel Popa, care își ia numele de călugărie de Atanasie. Se ține un nou Sinod la Alba Iulia în Octombrie 1698 și unirea este "relansată", actul fiind semnat acum de treizeci și opt de protopopi. Împăratul emite o diplomă de unire cu caracter general (**adresându-se tuturor uniților din Imperiu**) prin care se acordă privilegiile urmărite în schimbul acceptării celor patru puncte.

Calvinii s-au opus firește cu îndârjire, cerând ca "unirea" să se poată face cu oricare din "religiile recepte", așa cum fusese de fapt până atunci. Români din Transilvania erau "uniți" cu calvinii care în

ciuda eforturilor lor de a-i converti pe români la calvinism fuseseră siliți să renunțe de a schimba "ritul" ortodox în fața rezistenței fățișe a poporului sprijinit de domnii din Țara Românească și Moldova. Principii Transilvaniei nu au îndrăznit să calce tratatele pe care le încheiaseră cu acești domni și care îi protejau pe ortodocși. Există deci o înțelegere între unguri și români chiar și în momentele cele mai adverse, impusă de natura însăși a conviețuirii lor deja multisekulare. Desigur nu la aceasta se puteau gândi habsburgii, ei vorbind doar de "reînțoarcerea la sânul Bisericii Romano-Catolice". Reacția calvinilor a fost brutală, persecutând pe uniți iar petițiile lor către împărat căutau să-l convingă că unirea nu ar fi de nici un folos religiei romano-catolice deoarece "românii nu au nici o credință, sunt doar un popor barbar și superstițios, oricând pus pe rele; unirea țintește doar la răsturnarea legilor Transilvaniei și trecerea sarcinilor suportate de preoți asupra celorlalți contribuabili, **provocând și agitație între principii învecinați de lege grecească**". În realitate însă însuși poporul începe să se dezmeticească și să-și manifeste suspiciunea față de amenințarea clară a schimbărilor în "lege". El nu s-a lăsat convins că unirea nu va aduce nici o schimbare a "legii", așa cum căutau să-l asigure preoții câștigați pentru unire. Imperialii au inițiat o anchetă al cărei rezultat a fost descurajator pentru ei. Țăranii și mulți preoți au afirmat cu fermitate dorința lor de a nu se schimba nimic. Din declarațiile lor rezulta de asemeni conștiința clară a apartenenței lor la aceeași comunitate ortodoxă cu grecii și rușii. Însuși Mitropolitul Anghel oscila între legăturile sale cu Bucureștii, unde fusese hirotonit și perspectivele tentante ale Unirii. Iezuiții nu conțineau să-l denunțe la Curte ca nesincer și nesigur. De aceea Curtea s-a decis să-l convoace la Viena. Înainte de plecare Mitropolitul a convocat un nou Sinod la 4 Septembrie 1700. Actul afirma dorința "*episcopului, a protopopilor și întregului cler din Transilvania și din părțile din Ungaria de a se întoarce la sânul sfintei Bisericii mame romano-catolice, de a se reuni cu dânsa, primind, mărturisind și crezând toate cele ce le primește, mărturisește și crede aceasta*", cerând păstrarea "*ritului și rânduielii Bisericii grecești*", "*cu excepția doar a ceea ce este contrar credinței catolice și moralei!*" (**adică... totul!**). Ajuns la Viena Atanasie a fost pus **să se dezvinovățească** de toate învinuirile și apoi a fost supus unui lung proces de "conversiune" și **hirotonit** din nou de cardinalul Kollonich, primatul Ungariei. Acest act reprezintă o **abjurare, o lepădare de credință, apostazie**. Prin acest act ierarhia „unită” și-a pierdut harul preoției. „Bindecuvântările ereticilor devin blesteme”. A fost apoi depus din rangul de Mitropolit și supus Arhiepiscopiei de Strigoni, impunându-i-se, pentru "a-l feri de erori", asistența unui teolog iezuit, care trebuia să-l controleze în toate activitățile sale. Totodată împăratul emitea o nouă diplomă în care se acordau clerului unit scutirile și privilegiile clerului catolic și includerea în "statul catolic" a tuturor "laicilor și plebeilor uniți". Această diplomă avea să rămână literă moartă dovedindu-se că era doar o momeală și că nu a existat nici o intenție reală de a o respecta. Prevederile ei au fost pur și simplu îngropate. În 1708, împăratul reconfirma drepturile Bisericii unite referindu-se numai la diploma din 1699 care nu cuprindea clauza extinderii privilegiilor la laici.

Adevărul acestei istorii este însă altul, cu mult mai trist. O anumită confuzie rezultă din necesitatea confirmărilor succesive ale unirii presupus cerută și acceptată în formula cea mai "catolică" încă din 1698. Această confuzie singură ar indica starea de nehotărâre în care s-a aflat clerul român în fața presiunilor catolice. De ce a mai fost nevoie de convocarea a încă două sinoade, dacă lucrurile erau așa de clare încă din 1698? În realitate însă lucrurile nu erau deloc clare, ci mult mai grave. Pentru că actele înșile ale acestor sinoade sunt **falsuri, fabricate de iezuiții** care nici ei nu se puteau dezbăra de mai vechi apucături moștenite de la romani, pentru a face să apară unirea drept un act "voluntar" [vezi Silviu Dragomir, *Românii din Transilvania și unirea cu Biserica Romei. Documente apocrife privitoare la începuturile unirii cu catolicismul roman (1697 - 1701)*, extras din revista *Biserica Ortodoxă Română*, anul LXXX, nr. 9-10, septembrie-octombrie 1962]. Inițial nu s-au discutat nici măcar cele "patru puncte". Toată lumea a înțeles unirea doar ca un mijloc "să li se ierte dările". Era desigur o naivitate din partea clerului român de a crede că imperialilor le stătea la inimă soarta bietului popor român asuprit. Anchetele inițiate de imperiali (de ce?) în anii 1698-99 dovedesc o rezistență clară față de schimbarea "legii". De aceea și presiunile asupra Mitropolitului Anghel s-au intensificat, acesta cedând tot mai mult, luând măsuri disciplinare împotriva preoților recalcitranți și în cele din urmă lepădându-se pe față de "legea" pe care ceilalți voiau să o țină. Poporul însă nu a rămas pasiv. Acțiunile antiunioniste au început imediat și au crescut în amploare și în intensitate în tot cursul secolului XVIII, de la participarea masivă a românilor la răscoala lui Francisc Racoczi, la mișcarea cuviosului mărturisitor Visarion Sarai, de la acțiunile lui Nicolae Oprea din Săliște la răscoala condusă de cuviosul mărturisitor Sofronie din Cioara, **culminând în marea răscoală a lui Horia, Cloșca și Crișan**. Țăranii au declarat că **erau gata să plătească toate dările și să îndeplinească toate obligațiile, dar că nu-și vor schimba credința moștenită de la strămoși cu nici un chip și că mai bine vor pleca în exil sau muri decât să abjure**. Mai semnificativ, răsculații lui Horia voiau să-i convertească pe nobilii unguri la ortodoxie, ca o rezolvare a tuturor problemelor! (**în realitate aceasta ar fi singura cale de a rezolva marele conflict româno-ungar**, singura cale adevărată de

împăcare între români și unguri! « Cuceritorii » unguri ai Ardealului se convertiseră la ortodoxie înainte de marea manevră papală a lui Ștefan cel Sfânt !) Unii au vrut să vadă în această rezistență doar "influențe", fie ale calvinilor, fie ale grecilor, fie ale sârbilor, fie ale rușilor, fie ale... franc-masonilor (mai puțin s-a discutat de "influențele" românilor din Țara Românească și Moldova, care au sprijinit toate mișcările antiunioniste) acceptând acel "tipar" mental după care poporul român însuși nu e decât un receptacol de "influențe", el însuși fiind prea "ignorant" și "înapoiat" ca să poată avea păreri și voință proprie. Ideea că poporul român și-a descoperit originile latine doar după unirea cu Roma se încadrează în același tipar de gândire. Acestea erau în realitate cunoscute de veacuri și tocmai fuseseră expuse de cronicari și de preaînvățatul principe Cantemir care au avut o influență hotărâtoare asupra Școlii Ardelene (un istoric unit le numește paradoxal "elucubrațiile" cronicarilor!). Limba română (tocmai acea "spornică limbă a cronicarilor", cum o numea Eminescu) fusese adoptată în cult de aproape un veac, iar cărțile românești de cult și învățătură tipărite în Țara Românească și Moldova circulau intens și în Transilvania cu menirea precisă de a combate calvinismul. Așa a fost *Cazania lui Varlaam și Răspunsul la catehismul calvinesc* al aceluiași învățat Mitropolit al Moldovei, *Psaltirea în versuri* a Mitropolitului Dosoftei al Moldovei (ale cărei versuri au devenit "cântece de stea" sau de alte colinde populare, sau au fost însușite de marii noștri poeți), ca și mai târziu *Psaltirea* tradusă de Antim Ivireanul, Mitropolitul Țării Românești, și *Învățătura bisericească* a aceluiași și însăși traducerea românească a Bibliei făcută la București, *Biblia lui Șerban Cantacuzino*. Conștiința originii și credinței comune a tuturor românilor era vie și în plină dezvoltare (mai ales după Unirea lui Mihai Viteazul) iar sprijinul moral și material al românilor din Principate pentru frații lor din Ardeal nu a încetat niciodată, atât prin trimiterea de cărți cât și prin danii și ctitorii de biserici de către domnii Țării Românești. **Țăranii** români din Ardeal strângeau bani, « sat totul », « sătenii » sau câte un sătean « cu feciorii și tot neamul », ca să cumpere din Țara Românească și din Moldova *Cazania* lui Varlaam și *Îndreptarea Legii*, într-o vreme când aceste cărți erau foarte scumpe (v. Cornelia Papacostea-Danielopolu, Lidia Demeny, *Carte și tipar în societatea românească și sud est-europeană Secolele XVII-XIX*, Editura Eminescu, București, 1985, pp. 121-122), cărți pe care le **dăruiau bisericilor**, la actul de cumpărare și danie fiind prezent ca martor tot satul. Era deci un act de profundă semnificație socială, prin care se exprimă clar conștiința apartenenței la una și aceeași comunitate de limbă și credință. Se cunosc nu mai puțin de 400 de exemplare ale *Cazaniei* din toate părțile Ardealului și la fel de puternică a fost circulația *Îndreptării Legii*. Țăranii erau perfect conștienți că în aceste cărți « pre limba românească » erau codificate obiceiurile și regulile de conduită ce țin « de dreptate de la moși și strămoși » (Cornelia Papacostea-Danielopolu..., *op.cit.*, p. 121). Urmașii acestor țărani au fost cei care au strigat « Vrem să ne unim cu Țara » pe Câmpia Libertății de la Blaj la 1848 ! Și la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918 !

Un alt exemplu și mai grăitor este însuși Sinodul de la Iași din 1642, adunat tocmai pentru a combate calvinismul și care a aprobat *Mărturisirea Ortodoxă* a Mitropolitului Kievului, Petru Movilă, moldovean de viță veche, drept **catehism ortodox**, confirmat și de Sinodul Constantinopolitan din 1643, de egală valoare canonică cu însăși *Dogmatica* Sfântului Ioan Damaschinul, "întors pre limba românească" de Logofătul Radu Greceanu cu ajutorul preaînvățatului Stolnic Constantin Cantacuzino. Radu Greceanu îl lauda cu această ocazie că "se ține vârtos și țeapăn" în ortodoxia lui căci "această carte mult asudând o au făcut". (vezi Dr. Antonie Plămădeală, *Eveniment mondial la Iași: Sinodul din 1642*, în vol. *Dascăli de cuget și simțire românească*, București, 1981, pp.180-191). În paranteză fie spus că Sinodul de la Iași are statutul de sinod "quasiecumenic", convocat și prezidat de Domnul Moldovei Vasile Lupu în calitate de "diadoh" al împăraților romani. Să amintim că numai domnii români erau unși la Constantinopol de către însuși Patriarhul Ecumenic cu tot ritualul folosit la ungerea Împăraților « bizantini » adică romani (« Bizanț » este o invenție occidentală pentru « Noua Roma », orașul lui Constantin devenit capitala Imperiului Roman până la uzurparea sa de către Mahomet al II-lea) și proclamați "apărători ai Credinței" (acesta este și sensul din titulatura domnilor români "binecredinciosul domn" care este traducerea titlului imperial *Pistos Basileus*). Dimitrie Cantemir descrie în amănunt (descriere de prima mână) ritualul ungerii domnilor români la Constantinopol și faptul că înșiși turcii erau obligați să se prosterneze când trecea domnul, în a sa *Descriptio Moldaviae*. Domnii români au avut totdeauna un titlu preeminent asupra țarilor ruși, sau a oricărui principe ortodox, și acest titlu a fost exprimat în însuși acel "Ion" (numele profetului Înaintemergător) din titulatura lor ("Ion Basaraba Voievod și Domn a toată Țara Românească"), nume conferit Domnilor români, și **numai lor**, de către împărații asfințitului Imperiului Roman (vezi Emil Vîrtosu, *Titulatura domnilor și asociația la domnie în Țara Românească și Moldova*, București, 1960). Acest titlu a dispărut în urma "modernizării" țarilor române prin *Regulamentele Organice* impuse de ruși în urma Păcii de la Adrianople. Se ștergea astfel dovada irefutabilă a faptului că domnii români erau **singurii moștenitori legitimi, printr-o transmisiune directă, ai împăraților romani și că românii păstrau dovada acestei legitimități în însuși numele lor ca popor**. Că doar România putea legitim să se proclame « a treia Romă ». Ideea celei de a treia Rome își are originile în Imperiul vlaho-bulgar al

Asăneștilor (v. Dimitri Obolensky, *The Byzantine Commonwealth. Eastern Europe 500-1453*. Cardinal Edition, 1974, pp. 319-321). Contrar a ceea ce se vehiculează cu insistență azi, împotriva oricăror evidențe, ideea celei de a treia Rome în Rusia a fost doar un episod lipsit de semnificația ce i se atribuie și la care de fapt țarii ruși au renunțat explicit chiar de pe vremea lui Petru cel Mare. Doar « naivii » care se încapățânează să creadă în autenticitatea Testamentului lui Petru (imaginându-și că astfel « luptă » împotriva imperialismului rusesc) mai pot crede că ideea celei de a treia Rome constituie baza politicii rusești (petrolul și gazele nu erau prea importante pe vremea lui Ivan cel Groaznic!). Dar ideea că Ortodoxia este « doar » masca imperialismului rusesc a rămas la fel de tenace în anumite medii.

Toata lumea, inclusiv ungerii, a înțeles că ruperea unității românești va avea consecințe grave. Iată de pildă ce scria încă din 1629 Patriarhul Chiril al Constantinopolului Principelui Transilvaniei Gabriel Bethlen, care îi cerea sprijinul pentru convertirea românilor transilvăneni la calvinism (o idee a cărei stupiditate reflectă măsura capacităților mentale ale « gaborului » principe transilvan): "Dacă am ajuta la aceasta **dezertare**, ar fi un păcat așa de mare, încât nici un chin pe pământ nu ne-ar spăla de el. Pentru ca să se poată face aceasta ar trebui mai întâi distruse **legăturile de sânge și afecțiune care, deși disimulate, leagă în chipul cel mai solid pe românii din Transilvania de cei din Țara Românească și Moldova**. O schimbare de credință în Transilvania nu va fi niciodată admisă de voevozii din Principate. Aceștia, mai mult ca sigur, vor împiedica lucrul, dacă nu cu armele, cel puțin prin instigații secrete" (Șt. Meteș, *La vie meneé par les Roumains du XIV au XVIII siecle*, în volumul *La Transylvanie*, București, 1938, p. 273). Credința de care vorbea Patriarhul era desigur cea ortodoxă. Românii nu au devenit ortodocși cândva, sub "influența" grecilor, sau bulgarilor, sau sârbilor, ci au fost așa **de la bun început**. Începuturile creștinismului la români sunt de origine apostolică, însuși Apostolul Andrei, Primul chemat, predicând Evanghelia în ținuturile "sciților" și "goților". Tradiția populară afirmă hotărât că românii au primit vestea cea bună de la însuși Apostolul Pavel. Dovezi ale acestei tradiții în secolul XVI se găsesc în *Chorographia Moldaviae* a lui Georg Reicherstorffer, originar din satul Biertan din Transilvania, secretar al regelui Ungariei Ferdinand I de Habsburg : « Moldovenii... recunosc pe Cristu si ddieescii apostoli, si, precumu pretindu denșii, dintru începutu până acumu urmeză cu multă pietate si veneratiune religiunea lui S. Paulu » (în *Tesauru de monumente istorice pentru România* a lui Papiu-Illarian, Tomu III, p. 137). Vezi și Hașdeu, *Istoria toleranței religioase în România*, București, 1868. Neamul românesc s-a "născut" odată cu creștinarea daco-geților, care nu a fost nici "latină", nici "grecească", ci ortodoxă în sensul deplin al cuvântului. Geto-dacii au adoptat numele de *romani*, deoarece la vremea respectivă acest nume era identic cu *creștin*. Mai mult decât atât, l-au adoptat pentru a sublinia *ortodoxia* lor, în contrast cu goții și gepizii care îmbrățișaseră erezia ariană (goții aveau să facă mare caz de dubioasa lor origine "getică" în lupta lor ideologică cu "românii" ortodocși). Biserica românească a avut multă vreme o organizare aparte, Dacia ne mai făcând parte din Imperiu din anul 271, când administrația romană impusă Daciei în urma războaielor lui Traian, a fost silită să se retragă în sudul Dunării sub presiunea revoltelor dacilor. Dacia nu a urmat împărțirile administrative ale Imperiului, centrele episcopilor fiind mănăstirile, iar episcopii fiind și ceea ce Nicolae Iorga numea "vlădici de mănăstire", stareții mănăstirilor (o situație similară întâlnim în Britania, teritoriu creștinat de apostoli unde până în secolul VI **când Britania a căzut sub dictatura papilor**, episcopii erau și stareții mănăstirilor). Adevărații îndrumători spirituali ai românilor au fost întotdeauna călugării, cei mai aproape de spiritul creștinismului, lucru ce ne explică și relativa indiferență a românilor față de vicisitudinile acestei vieți trecătoare ca și aspectul "popular" al creștinismului românesc. Monahismul are o tradiție multimilenară pe pământul Daciei, geții și dacii fiind vestiți în lumea antică pentru adâncă lor spiritualitate și pentru ascetismul lor. Monahii geți, acei *ktistai*, *polistai*, *theosebeis*, *capnobates* cum îi numesc istoricii greci, (și la care se referă chiar celebrul istoric al *Războiului iudaic*, Josephus Flavius, pentru a-i face pe greci și romani să înțeleagă ce erau esenienii, acea secta ascetică iudaică), au fost desigur primii care să își însușească mesajul Evangheliei, iar prezența masivă a monahismului în țările române în toate timpurile nu este decât o continuare a acestei tradiții străvechi. Ca biserică aflată în "Barbaricum", biserica românească s-a dezvoltat multă vreme autonom, aflându-se totuși în sfera canonică a mitropoliilor celor mai apropiate, în cazul nostru a Patriarhiei de Constantinopol și a celei Mitropolii a Vicinei al cărei sediu a fost undeva în apropierea Dunării și care putem bănui că a fost urmașa episcopiei Tomisului. Nu întâmplător Mitropoliților Țării Românești li s-a conferit titlul de "Locțiitori ai Scaunului Cezareei Capadociei". Cezareea Capadociei a fost scaunul Sfântului Vasile cel Mare, codificatorul monahismului ortodox, ale cărui legături cu regiunile nord-dunărene sunt abundent atestate. Iar mitropoliții Țării Românești aveau și titlul de "Mitropoliți ai Plaiurilor", înțelegând prin « Plaiuri » regiunile din afara jurisdicției lor imediate, în cazul nostru a **Ardealului**. Bisericile din Ardeal au depins mereu de Mitropolia Țării Românești. Crearea Mitropoliei Ardealului în urma Unirii lui Mihai Viteazul a fost rezultatul necesar al unei creșteri organice. **Desființarea ei a însemnat ruperea unității bisericesti Românești, ruperea bisericii din Transilvania de Biserica din Principate și ștergerea și a**

ultimelor urme ale unirii lui Mihai Viteazul. Românii din Transilvania nu au avut altă soluție decât să adere la o Mitropolie ortodoxă din Imperiu, care în acest caz era Mitropolia sârbească de la Carloviț, cerând totodată să li se acorde și lor privilegiile de care se bucurau sârbii, lucru ce le-a fost refuzat. În mod clar acțiunea imperialilor era îndreptată împotriva românilor a căror desființare ca neam o urmăreau.

Că papii au încercat mereu să-și revendice pentru ei aceste regiuni, invocând printre altele apartenența temporară a Daciei la Imperiul Roman și originea latină (dubioasă) a românilor e adevărat, însă asta nu este o dovadă a apartenenței **efective** a acestor regiuni la "Occident" (înțelegând prin aceasta partea apuseană a Imperiului divizat de împăratul Teodosie cel Mare între fii săi Arcadius și Honorius), nici că a existat vreodată la români conștiința apartenenței lor "naturale" la biserica "romană", înăbușită de slavism și grecism. Românii s-au apropiat de greci și de slavi deoarece aceștia rămăseseră ortodocși într-o vreme în care catolicismul li se prezenta cu intenții neascunse de asupra. Împărații româno-bulgari, Asănestii de origine română, au fost tentați la un moment dat de alianța cu Roma care le oferea o coroană imperială, dar putem crede că s-au reîntors la Ortodoxie, nu numai confrunțați cu tendințele prea brutal afirmate de stăpânire absolută ale papalității, dar și ca urmare a presiunii mediului popular ortodox din Balcani, care în condițiile vremii a îmbrăcat haina slavonă. Ar trebui să ne gândim mai ales la influența marelui centru monastic de la Muntele Athos, unde conviețuiesc în dragoste creștinească toate "limbile", "inima Ortodoxiei", un "precipitat" al întregului monahism "balcanic" de tradiție geto-dacă. O veche legendă afirmă că însuși muntele a fost azvârlit din nord de către Titani în apele Mediteranei.

Epoca slavonismului bisericesc nu a fost, fără îndoială, cea mai fericită formulă pentru români, dar nu Roma i-a salvat de slavonism (Roma propovăduiește slavonismul pentru uniții ucraineni), ci **forțele proprii românești**. Ideea că românii nu erau capabili să înțeleagă slavona liturghiei (și ca atare nici capabili să înțeleagă și să trăiască adevărurile fundamentale ale creștinismului) este în întregime falsă (chiar limba greacă a slujbei bisericești actuale este diferită de limba greacă vorbită, dar grecii nu sunt din cauza asta mai puțin conștienți de adevărurile creștinismului). Nu numai că știm precis că poporului i se traducea și explica slujba, dar trebuie să ne gândim și la faptul că românii, expuși de veacuri la contacte cu cele mai variate "limbi", erau capabili să comunice cu fiecare pe limba lui. Plurilingvismul a fost mai degrabă o regulă în Balcani, decât o excepție. Limba românească este una dintre puținele limbi care manifestă respect pentru felul de a se exprima al altor neamuri (românii au pronunțat totdeauna numele altor popoare așa cum le-au auzit de la acestea și nu au încercat să le "românizeze", francezii fiind francezi pentru ca așa își spun ei, englezii fiind englezi fiindcă așa își spun ei). Marile deviații doctrinare ale Apusului s-au datorat tocmai necunoașterii limbii grecești, în care se desfășura gândirea creștină ortodoxă și emfaticizării latinei (o limbă mult mai săracă din punct de vedere filosofic) ca limbă de circulație universală (ceva similar cu impunerea forțată a limbii engleze în lumea actuală). Interesant că același patriarh Dositei al Ierusalimului care îl îndruma pe Atanasie Anghel să nu folosească limba română în cult a participat la traducerea *Bibliei* lui Șerban Cantacuzino, scriindu-i predoslovie și laudând-o că în sfârșit "se face cunoscută și la mari și la mici".

Desigur avertismentul dat lui Atanasie se referea la încercările calviniste de a-și strecura învățăturile prin intermediul limbii române. Ar putea părea paradoxal, dar tocmai slavonismul liturghiei a reprezentat "codul" afirmării unei conștiințe românești. ***iar în general antislavonismul este un reflex al atitudinii generale de dispreț a Occidentului față de tot ce este "estic" și a fost unul din cuvintele de ordine ale imperialismului "pangermanist"***.

"Foloasele" uniției rămân îndoielnice, atât pe plan religios, cât și pe plan național. Îmbrățișarea ereziei, chiar dacă aparent aduce "foloase" politice momentane este în sine distructivă. Ideea originii latine a poporului român era cunoscută cu mult înainte de Unie și oricum nu poate avea precedență asupra originii divine a creștinismului. Istoricii de persuasiune unită, școala latinistă mai ales (și nu atât corifeii ei, cât epigonii săi), a îmbrățișat ideea exterminării dacilor și înlocuirii lor cu romani "puri", oferind astfel un argument adversarilor continuității daco-romane, întărind ideea că românii erau **oricum niște venetici** în Dacia, chiar dacă descindeau din foștii stăpâni ai lumii (bine intenționata lor eroare, strădania de a înlocui numele însuși al țării și locuitorilor ei – Valahia și valahii - stă și la originea identificării cu « romii », cu consecințele dezastruoase pe care le vedem astăzi, transformând cel mai vechi, mai numeros și răspândit popor din sud-estul Europei în paria Europei, căruia i se contestă chiar și dreptul de a locui în țara lor). Ideea dacică îi speria pe unguri în așa măsură încât la 1761, în toiul luptelor antiunioniste ale lui Sofronie din Cioara, nobilul ungar Gheorghe Rettegghi își exprima deschis teroarea: ***"Aflu că românii din districtul Hunedoara au scris prefectului Ladislau Balogh, <<Ne mirăm și ne întrebăm de ce, voi ungurii, ne oprimați în așa hal și ne puneți la jugul corvoadei, căci suntem și am fost totdeauna mai numeroși ca voi și, lucru mai însemnat, suntem mai vechi decât voi pe acest pământ, suntem urmașii dacilor>>. Aceasta e o minciună, nația română e o colonie romană. Cu totul altfel au fost dacii și cred că nu erau o națiune abjectă, fără lege și credință ca acești români. Trebuie să mărturisesc că***

mă tem de români, căci dacă cineva le inculcă astfel de idei, pot foarte bine să ne extermine, căci în Transilvania sunt cu siguranță de ZECE ORI mai mulți români decât unguri" [subl.n], (Șt. Meteș, *op.cit.*, în *La Transylvanie*, p. 273). Atât ungurii, cât și sașii aveau să accentueze originea "pur romană" a românilor care au preluat Dacia de la dacii pe care i-au exterminat în întregime (iar acest genocid era adus ca un titlu de laudă și întemeind drepturile românilor în Transilvania de către uniți). Sașii aveau să se proclame ei înșiși **urmașii dacilor**, deci ca autohtoni îndreptățiți la stăpânirea pământului Daciei, românii ca "puri romani" fiind uzurpatorii pământului! (Adolf Armbruster, *Romanitatea Românilor. Istoria unei idei*, Editura Enciclopedică, București, 1993, pp. 194-201).

Acțiunea de catolicizare a continuat neabătut, cu efecte grave pe plan național, un număr însemnat de uniți, supuși episcopiiilor maghiare, maghiarizându-se, fiind astfel pierduți pentru vre-o cauză românească. Lupta națională dusă de uniți și-a consumat în van energiile crezând în promisiuni pe care nimeni nu avea intenția să le respecte și slăbind frontul de rezistență românesc prin compromisuri care nu au dus la nimic. Mitropolia românească din Ardeal, desființată de habsburgi cu ocazia Uniei, a fost refăcută prin lupta hotărâtă a ortodocșilor sub conducerea lui Andrei Șaguna (denunțat și azi ca « omul sârbilor și rușilor »), înfruntând direct colosul cu picioare de lut al frontului anti-românesc austro-ungar, care avea să se prăbușească în final tocmai sub loviturile armatelor române venite să dezrobească Ardealul. Și tocmai un Mitropolit al Ardealului (cu toate păcatele lui deloc puține) a devenit primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. După Marea Unire din 1918 "Unia", care pornise cu scopul câștigării de drepturi pentru români, nu își mai avea rostul și ar fi dispărut de la sine. Desființarea ei de comuniști nu a fost un abuz mai mare decât înființarea ei de habsburgi prin forță și fraudă. În orice caz nu Biserica Ortodoxă este "vinovată" de acest lucru, deoarece ar fi o răsturnare completă a adevărului să se considere că partidul și guvernul a desființat Biserica unită la îndemnul Bisericii Ortodoxe. A fost desigur o acțiune politică de tăiere a legăturilor cu Occidentul, după modelul stalinist, care nu a avut nimic de a face cu "credința". "Credința" nu înseamnă supunerea față de papa, ci urmarea poruncilor lui Hristos și **această** credință a fost persecutată cu sălbăticie, ortodoxii suferind înzecit pentru ea. Mii de preoți ortodocși au fost întemnițați, mănăstirile desființate și călugării alungați, "misticismul" a fost condamnat de o neobosită propagandă « ateist-științifică » îndreptată împotriva tuturor păturilor populației și mai ales a tineretului (prin organizația de pionieri printre altele). Să amintim de "mișcarea Rugului Aprins", acea mișcare de înaltă spiritualitate ortodoxă inițiată de poetul Sandu Tudor, devenit Ieroschimonahul Daniil, ai cărei lideri au fost condamnați la zeci de ani de muncă silnică deoarece comentau "textele dușmănoase" la adresa regimului ale Sfinților Vasile cel Mare, Ioan Scărarul și Grigore de Nissa și puneau la cale "arderea pe rug" a reprezentanților clasei muncitoare. Ieroschimonahul Daniil a murit moarte de martir în infama închisoare Aiud. Nu am auzit de uniți printre membrii Rugului Aprins.

Relansarea Uniei astăzi este cel puțin inutilă. Unia a fost respinsă chiar și de catolici ca un "model și metodă de unire" depășit, aparținând trecutului. În România nu a reușit să adune mai mult de 200.000 de oameni, și încă și aceștia atrași de mirajul burselor în străinătate și de "munca de caritate" ale unor călugărițe care aplică din nou tacticile dominicanului Brocardus (și desigur și de perspectiva de a « recupera proprietăți »). De ce dar dacă a fost recunoscut caracterul depășit al Uniei se mai încearcă resuscitarea ei? Nu este decât o nouă fază vastei mișcări subversive de distrugere a Bisericii care este așa numita Mișcare Ecumenică.

ADEVARATA BISERICA (Partea V-a)

Protestul papist împotriva învățaturii lui Hristos, petrecut în ceea ce s-a numit Evul Mediu, a dus la închiderea progresivă a canalelor prin care Duhul Sfânt, Duhul **Adevărului**, se scurgea în lume. Odată ce voința umană a fost ridicată deasupra voinței divine prin impunerea cu forța omenească a unei doctrine greșite –Filioque – de către francii lui Charlemagne (mult cântată origine a "civilizației europene"), prin "adaptarea" riturilor la comoditățile omenești (ca renunțarea la botez, adică la scufundarea în apă, pentru că "răcește copilul"), calea "protestantismului" era larg deschisă. Protestantismul nu este altceva decât divinizarea omului "căzut", divinizarea slăbiciunilor omului care a renunțat la menirea pe care Creatorul i-a dat-o, creându-l din țărână și suflându-i Duhul Vieții, de a deveni una cu el, de a se îndumnezei, crezând că se poate mântui prin forțele sale proprii, necesarmente limitate. De atunci încoace omul se străduie în zadar să țină la un loc doar prin forțele lui țărâna din care a fost alcătuit, țărâna care își urmează cursul ei

natural, cea de a se face praf dacă nu e ținută la un loc de Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul. Protestantismul, care a vrut să-l ridice pe om deasupra lui Dumnezeu, a reușit doar să nască cele mai anti-umane societăți pe care le-a cunoscut omenirea, capitalismul și copilul său bastard, comunismul, supunând lumea unei sclavii față de care sclavia Imperiului Roman era doar idila cântată de Vergilius.

În planul istoric, al lumii în care trăim, închiderea canalelor de manifestare a Duhului în ea, operată de papism și desăvârșită în Protestantism, prin renunțarea la Botez (adică la însuși inițierea creștină, la introducerea omului în viața spirituală), prin renunțarea la împărtășirea cu sângele Domnului care s-a vărsat pentru mântuirea **tuturor** pe cruce, nu putea să nască decât societatea degenerată a "Vestului", care trăiește cu iluzia că se bucură de o favoare specială a lui Dumnezeu, izvorâtă din falsa teorie a "predestinării" iscodită de Fericitul Augustin. Ideea "nobleței" înnăscute a Occidentului își are originea în cucerirea de către franci a teritoriilor Imperiului Roman din Vestul geografic al Europei (e bine să amintim că termenul de "Europa" se aplica strict regiunilor numite azi "Europa de Sud-Est". Charlemagne a operat și în acest caz o "translație" a termenilor, odată cu "translația" Imperiului). Societatea "aristocratică" a Occidentului a fost proiecția mentală a însușirii foarte convenabile a teoriilor lui Augustin ca și a adoptării foarte literale a ideii că prin creștinare francii deveneau « Noul Israel », neamul ales și predestinat să conducă întreaga lume și să instaureze "Împărăția lui Dumnezeu pe pământ" (idee ce avea să fie preluată de anglo-saxoni cu consecințele grave pe care le vedem desfășurându-se sub ochii noștri). Această utopie avea să nască societatea "modernismului" (capitalism, socialism și comunism, forme primitive ale consumerismului, satisfacerea imediată a tuturor dorințelor deșarte ale omului, mincinoasa promisiune a Satanei făcută primilor noștri părinți) care a ales calea largă a ispitelor cu care Satana a încercat să-l ispitească pe Domnul când postea în pustie. Ea l-a dorit pe Hristosul care să prefacă pietrele în pâine ca să fie sătut tot timpul, pe Hristosul care să fie stăpânul tuturor împărățiilor lumii, pe Hristosul care să uimească lumea cu minunile sale și să o silească să i se supună. Pe Hristosul care să aducă pe pământ pace veșnică și nesfârșită prosperitate, să-l elibereze pe om de suferințe, războaie, boli și foame, de moarte, ca să poată mânca și bea și trăi în "dragoste" unii cu alții ("dragostea" fiind aici un eufemism pentru plăcerea sexuală nelimitată). Raiul pe pământ, într-un cuvânt, în directă opoziție cu cuvintele Mântuitorului: "Împărăția mea NU este din lumea aceasta. Dacă împărăția mea ar fi din lumea aceasta slujitorii mei s'ar fi luptat ca să nu fiu dat prins Iudeilor. Dar, acum, împărăția mea nu este de aici. Atunci Pilat i-a zis: Așadar ești tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici (prea bine) că eu sunt împărat. Eu spre aceasta m'am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. Oricine care purcede din adevăr ascultă glasul meu" (*In*, 36-37). "Rai" în care Adevărul și minciuna sunt tot una, în care cei care îl iubesc pe Dumnezeu și cei care îl blestemă, criminalii și victimele lor sunt "frați" pe care Dumnezeu îi îmbrățișează cu aceeași iubire divină, mai mult chiar arată o preferință pentru criminali și e gata să-i condamne pe "bigoții" și "fundamentalistii" care, de pildă, consideră homosexualitatea un păcat împotriva firii create de El! Se aud des afirmații că "ateii sunt mai aproape de Dumnezeu decât bigoții"!

Aceasta se întâmplă pentru că lumea a renunțat la Adevăr. A renunțat la porunca lui Hristos "De veți rămâne în cuvântul meu, sunteți cu adevărat ucenicii mei; și veți cunoaște Adevărul, iar Adevărul vă va face liberi" (*In*, 8, 31-32), "iară viața veșnică aceasta este ca să te cunoască pe tine, singurul, adevăratul Dumnezeu, și pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis" (*In*, 17, 3), care este "Calea, Adevărul și Viața" (*In*, 14, 6). Biserica (Ecclesia, de la verbul grecesc ek-kalo= a chema) este comunitatea ucenicilor lui Hristos, a celor chemați, aleși să îi urmeze poruncile, a celor chemați, aleși să urmeze împreună Calea. Ceea ce i-a unit pe primii ucenici ai lui Hristos nu a fost o nouă "religie", o nouă ideologie sau doctrină socială, nici acceptarea unor "principii" sau "valori" teoretice, ci acceptarea chemării care le-a schimbat radical viața: transformă indivizii, monadele izolate într-un trup unitar, în Ecclesia (Biserica). "Întâlnirea lor nu se epuizează doar în a fi o simplă întrunire, nu este un eveniment supus momentului trecător. Trăiesc împreună ca ecclesie, ca trup unitar de viață, își împărtășesc viața ca <<frați>> - așa cum frații își trag existența din aceeași mamă - sunt <<mădule>> ale unui organism, ale unui <<trup viu>>" așa cum atât de frumos se exprima un filosof creștin ortodox grec, Christos Yannaras, ajuns acum cunoscut și în România, în care a simțit că a rămas mult din această comuniune inițială, în ciuda vicisitudinilor istorice care au atras și Biserica românească, Biserica apostolică, în vârtoarea modernității protestante. Traducerea unor lucrări ale sale în românește (*Abecedar al credinței*), și conversațiile pe care le-a purtat în România cu teologi și simpli credincioși (consemnate într-un mic volum *Ortodoxie și Occident*) sunt un eveniment remarcabil și cred că vor avea un ecou mai mare decât am bănui.

Biserica este "Noul Israel", noul "popor ales", care continuă și desăvârșește "alegerea, chemarea" Israelului istoric, cel al Vechiului Legământ, poporul **chemat** să fie "un regat de preoți, un neam sfânt", căci, ne spune Sf. Apostol Pavel: "Pentru că și nouă ne-a venit vestea cea bună ca și aceluia, dar cuvântul propovăduirii nu le-a fost lor de folos, întrucât nu s-a înfrățit cu credința - în ei

auzitorii. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă, după cuvântul grăit: *M'am jurat întru mânia mea: nu vor intra întru odihna mea!*(Ps. 94) măcar că lucrurile erau isprăvite de la întemeierea lumii" (Ev, 4, 2-3). Creștinii, fiindcă au crezut, vor intra "în odihna lui Dumnezeu", căci "vestea cea buna" (Evangelia) pe care Dumnezeu a dat-o Israelului în pustie e aceeași cu "vestea cea buna" dată de Îngerul Mai Înfiștător Fecioarei Prea Curate: "Bucură-te ceea ce ești plină de dar. Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei... iată vei zămislî în sânul tău și vei naște un fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și fiul celui Prea Înalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da tronul părintelui său David. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția lui nu va avea sfârșit" (Luc. 1, 28-33). "Iată fecioara va avea în pântece și va naște fiu, și vor chema numele lui Emanuil, care se tâlmăcește: cu noi este Dumnezeu" (Mt, 1, 23-24), cum a zis și Profetul Isaia. Acest Emanuil era profetul pe care Dumnezeu îl anunța lui Moise, profetul în gura căruia va pune cuvintele sale și acesta va spune toate cele ce îi va porunci și cel ce nu va asculta cuvintele pe care le va rosti în Numele său se va osândi. Căci acesta este cel pe care "Dumnezeu l-a preînălțat și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume" (Fil, 2, 9), "Fiul, care este strălucirea slavei și icoana Ființei lui Dumnezeu și care ține toate cu cuvântul puterii sale, după ce a săvârșit curățirea păcatelor noastre, a șezut de a dreapta mării, întru cele prea înalte, făcându-se cu atât mai bun de cât îngerii, cu cât a moștenit mult mai deosebit nume decât ei, de vreme ce cărui dintre îngeri i-a zis Dumnezeu vreodată: Fiul meu ești tu (Ev, 1, 3-5). Acesta este Iisus care zice: "arătatu-le-am (apostolilor) Numele Tău și-l voi arăta, ca iubirea cu care iubit-m'ai să fie într-înșii și eu întru ei" (In, 17, 26). Bisericii i s-a dat porunca să lupte pentru Adevăr, să apere Calea care duce la mântuirea omenirii, la Viață. "Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace, ci sabie", spune însuși Hristos. "Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Ef, 6, 17), care "iese din gura celui care vine pe calul alb și se numește Credincios și Adevărat și judecă și se războiește întru dreptate" , "Iar din gura lui ieșea sabie ascuțită, ca să lovească pe păgâni cu ea", și "pe capul lui sunt cununi multe și are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege fără numai el. Si este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu", Împăratul împăraților și Domnul Domnilor » (Apoc, 19, 11-16), Iisus Hristos.

Ceea ce vedem astăzi este încercarea prin toate mijloacele de a crea "raiul pe pământ" în societatea actuală. Printr-o propagandă milenară (Evangelia lui Luca ne spune că după înfrângerea Satanei în pustie, acesta "s-a îndepărtat pentru o vreme", și iată vremea a venit) și acum prin "minunile" tehnologiei, ca "realitatea virtuală" care îl scufundă pe om într-un ocean de fantezie, Ispititorul a reușit să convingă pe mai toată lumea că transformarea pietrelor în pâine este doar o chestiune de ani. Încă puțin și toată lumea va avea de mâncat pe săturate (deși încă mor de foame cu milioanele în timp ce alții aruncă zilnic la gunoi mâncarea cu care i-ar putea hrăni), bolile vor dispărea prin curi miraculoase știute până acum doar de inițiați (deși apar epidemii produse de virusuri necunoscute până acum, iar un guvern mondial își va întinde stăpânirea benefică peste întreaga lume, întemeind, în fine, o "societate dreaptă" (deși națiunile se mănâncă între ele cu aceeași energie canibalică cu care s-au mâncat și până acum iar săracilor li se promite o sărăcie și mai mare). Ceea ce "încă" împiedică realizarea acestor minunății, care ne stau la îndemână, este doar "neunirea Bisericilor"! Mai sunt încă în lume "bigoți" activi care se opun din răspuț scufundării lumii în acest ocean de "realitate virtuală", puternica iluzie creată de Satana pentru pierderea oamenilor ("Pentru aceea Dumnezeu le trimite amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii" - // Tes, 2, 11). Acești "bigoți" cum ar fi creștinii rămași ortodocși, cei care se încâpățanează să urmeze Tradiția transmisă de Hristos prin apostolii săi, trebuie înlăturați. Ar putea să-și mai crească copii în spiritul Adevărului și Dreptății, aceste noțiuni perimate, sau mai rău, să devină "de dreapta" și să nege "necesitatea" și "inevitabilitatea" "progresului" omenirii către Haos, să nege "dreptul" bogaților de a se îmbogăți și mai mult, să împiedice crearea în eprubetă a unei omeniri perfect obediente față de ordinele "Stăpânitorului **acestei lumi**". Ei devin, nici mai mult, nici mai puțin, "subversivi", "rebeli" și "dușmani ai binelui public", "antisociali" și "persoane cu caracter rău", negând "valorile" (munca tot mai intensă pentru a alimenta businessul, care creează și mai ales vinde tot mai multe bunuri, pentru tot mai mult consum, care să-i îmbogățească tot mai mult pe "managerii" și "executivii" Stăpânitorului acestei lumi) ridicate la rang de "legi" ale **acestei lumi**. Stăpânitorul acestei lumi nu poate tolera încălcarea legilor lui și "rebelii" vor fi supuși tuturor persecuțiilor, secrete sau fățișe până să se ajungă iarăși la torturile și execuțiile cu care ne-a obișnuit "repetiția generală" a domniei Stăpânitorului acestei lumi, care a fost comunismul.

Dar de la bun început el a persecutat Biserica lui Hristos, stărnind împotriva ei valuri succesive de erezii care negau divinitatea lui Hristos (arianismul, nestorianismul, monofizitismul, iconoclasmul, mahomedanismul, francmasoneria și recentele culte "new-age"-iste) și ordinea lumească dorită de Hristos (liberalismul, nihilismul, anarhismul, socialismul și comunismul). Toată istoria "progresului Umanității" este numai progresul lucrării "tainei fărădelegii" care "se și înfiripa" pe vremea Sf. Apostol Pavel, numai că atunci "mai era unul care o ținea în loc, până ce și acesta va fi dat la o parte" și "atunci se va arăta cel fără

de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii sale și-l va nimici cu strălucirea venirii sale. Iar privirea sa va fi prin lucrarea lui Satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase, și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă nu au primit iubirea Adevărului, ca să se mântuiască" (*II Tes, 2, 7-10*).

Suntem tot mai aproape, în marele "plan de operații" al Satanei, de faza pe care Apostolul Neamurilor o descria Tesalonicienilor: "Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip. Căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiurii, fiul pierzării, Protivnicul - înălțându-se mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau e făcut pentru închinare, așa încât să se așeze în templul lui Dumnezeu și pe sine să se dea drept Dumnezeu" (*II Tes, 2, 3-4*), Antihristul. Iar în lepădarea de credință "unirea bisericilor" joacă un rol central, deoarece ea nu se face prin renunțarea la erezii și revenirea ereticilor la sânul Bisericii "una, sfântă, sobornicească și apostolească" ci prin forțarea acesteia să renunțe la toată mărturisirea sa, să se lepede de tot ce Hristos i-a poruncit să păstreze neștirbit cu prețul vieții până la sfârșitul veacurilor, să comită cel mai grav păcat împotriva ei însăși, lepădarea de Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu. "Iar cine se va lepăda de mine înaintea oamenilor și eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui meu celui din ceruri" (*Mt. 10, 33*).

Încercările de "unire" au fost inițiate de papi, așa cum am văzut. Ele au fost întârziate de către marea schismă a Protestantismului. Protestantismul a fost, așa cum îi arată numele, un protest împotriva adulterării Creștinismului de către papism. Din nefericire acest protest (ca și Renașterea și Umanismul) a aruncat copilul odată cu apa murdară din copaie. Nemaigăsind urmă de sfințenie și adevăr în biserica papală a rejectat însăși sfințenia Bisericii și îndrumarea ei de către Duhul Sfânt, ridicând beteaga rațiune umană la rangul de criteriu absolut, abolind Tradiția și lăsându-și credincioșii fără vreun criteriu de a deosebi Adevărul de minciună, renunțând pentru totdeauna la Harul divin. Pasul către ateism, materialism și scientism a fost făcut cu ușurință și mare repeziciune și tot așa către sălbatica "luptă pentru existență" care a dus la nenumăratele "nedreptăți sociale", la cele mai sângeroase războaie și revoluții, la tiraniile cele mai cumplite și la degradarea fără precedent a ființei umane. Cuvintele Domnului au fost înlocuite cu teoriile "științifice" ale cutărui sau cutărui profesor la modă de la cutare sau cutare "celebră" universitate. Astfel cele trei ispite din deșert, condamnate de Hristos, au căpătat girul "științei experimentale". Putem astăzi face pâine din pietre, putem crea viață în eprubete, putem distruge întreaga omenire prin armele nucleare care au rămas în funcție și oricând gata să pornească la o simplă apăsare de buton, putem năuci lumea cu "minuni" nemaiauzite. Iar epuizarea resurselor naturale și otrăvirea tot mai accentuată a apelor, aerului, solului de către industria în continuă dezvoltare ilustrează pe zi ce trece adevărul profețiilor Scripturii. Mai ales, se poate ca întreaga omenire să fie deplin supusă voinței Stăpânitorului ei și să-l adore ca pe Dumnezeu.

Revoluția "sovietică" din 1917, subprodus al revoluției mentale operate deja în mentalitatea occidentală ca rezultat al Protestantismului, a dus la prăbușirea ultimului bastion de rezistență (deja subminat și el de reformele moderniste ale țarului Petru cel Mare) al Creștinătății, Biserica Ortodoxă Rusă. Adevărata Ortodoxie rusească își poate și ea revendica o origine apostolică, de la același Apostol Andrei care i-a creștinat și pe geto-daci, apostol care a predicat în rândurile "scitilor", cu mult înainte de creștinarea "oficială" a Rusiei, prin botezarea principilor păgâni varegi de la Kiev. Creștinarea prințului Vladimir al Kievului nu s-a făcut într-un vacuum, fără îndoială populația "scitică" creștinată de veacuri și în legături strânse cu creștinătatea nord-dunăreană, a românilor, jucând un rol esențial. Sălbăcia infraumană cu care Biserica Rusă a fost persecutată este o mărturie a adevăratei valori a creștinismului rusesc, împotriva căruia au trebuit să fie luate măsurile cele mai extreme. Rezultatul nu a fost numai persecuția egală cu persecuțiile împăraților păgâni și care a scaldat Rusia în valuri de sânge de martiri, ci și ruperea coloanei vertebrale a Bisericii Ortodoxe și prin asta slăbirea puterii de rezistență a tuturor bisericilor ortodoxe. Spiritul protestant, propovăduit de agenții "ateismului științific" a pervertit milioane de suflete, creând monstruosul tip al "omului de tip nou comunist" în sufletul căruia Dumnezeu nu mai are nici un loc. Același rezultat, indiferența față de Dumnezeu și poruncile sale, a fost însă obținut peste tot în lumea modernă și nu prin teroare fățișă ci prin "decepție", prin minciună. Îndepărtarea sufletelor de Dumnezeu s-a făcut sub masca "creștinismului", prin apelul către dorința de pace și de dreptate care este sădită în sufletul omului. Ravagiile produse în sufletele oamenilor "occidentali" nu sunt mai puțin grave, deși edulcorate de învelișul de confort material sub care sunt acoperite.

ADEVARATA BISERICA (Partea VI-a)

Mișcarea Ecumenistă propriu-zisă își are originea în situația de fragmentare, de dezolantă dezințire a așa-ziselor "biserici" protestante, fragmentare și dezințire care au apărut a doua zi de la afișarea faimoaselor Teze de la Wittenberg ale lui Luther. Sectele și "denominațiile" protestante și "neoprotestante" s-au înmulțit ca ciupercile după ploaie, fiecare pretinzând că posedă "adevărata" interpretare a Scripturii și luptând cu toată energia împotriva celorlalte interpretări (mai ales împotriva interpretării tradiționale a Sfinților Părinți ai Sinoadelor Ecumenice ale Bisericii "una, sfântă, universală și apostolică", care au păstrat nealterată predania apostolilor)

În mod semnificativ Mișcarea Ecumenică a apărut în Anglia, "locul" istoric al celei mai mari ipocrizii creștine. Această ipocrizie are o explicație istorică. Biserica "celtică" a fost o biserică apostolică. Într-adevăr britonii (populația celtică autohtonă a Insulelor Britanice) au fost printre primele neamuri care au primit mesajul Evangheliei **și poporul britanic a rămas un popor fundamental creștin**. Timp de șase secole biserica întemeiată încă din secolul I, a trăit în duhul **Adevărului, în ortodoxie**, sub îndrumarea spirituală a călugărilor "celți", urmașii druzilor (preoții și înțelepții popoarelor celtice) creștinați. În secolul șase papa Grigore cel Mare a organizat misiuni pentru creștinarea invadatorilor păgâni anglo-saxoni care ocupaseră Britania în secolul anterior prin viclenie și înșelăciune și care s-au pus, ca și francii, în slujba papismului în formare. Timp de secole creștinismul fundamental, popular, al britonilor a rezistat tendințelor dictatoriale ale papismului, până când această rezistență a răbufnit în Reformația regelui Henric VIII. Dar această mișcare populară a fost deviată de la țelul său de pretențiile regelui și urmașilor săi de a fi capii bisericii, **de lăcomia lorzilor care au confiscat pe seama lor averile Bisericii, curmînd operele de binefacere ale Bisericii, izvorâte din dragoste creștinească și înlocuindu-le cu palidele "charities" ale Armatelor Salvării**. Este adevărat că tendințe « protestante » s-au manifestat în Biserica Celtică încă din secolul V, când a apărut erezia lui Pelagius, care afirma că omul s-a născut fără de păcat și deci, ca o consecință, jertfa lui Hristos pe cruce pentru ștergerea păcatului era inutilă. Vedem aici rădăcina istorică a individualismului occidental, omul este propriul lui Dumnezeu, născut gata înzestrat cu « dreptul » la libertate și « pursuit of happiness », cu dreptul de a face ce vrea, unde dreptul de a face ce vrea se justifică prin conștiința că este « ales ». Biserica Romană, pe bună dreptate, a combătut pelagianismul, din nefericire înlocuindu-l cu doctrina predestinării lui Augustin, amplificată ulterior în calvinismul puritan. Totodată dorința de a avea Cuvântul Domnului în limbajul vernacular, admirabilă în sine, a creat ideea că « popii » care citeau Scriptura în latinește (sau grecește) ascundeau « adevărata » interpretare a Scripturii, anume că exegeza tradițională a Bisericii era « falsă », conjugată cu aceeași iluzie că omul este « măsura tuturor lucrurilor » care dădea oricui « dreptul » de a interpreta Cuvântul Domnului după bunul plac. Aceasta a dus și la absolutizarea « Bibliei », decretată Cuvântul însuși al lui Dumnezeu, inclusiv virgulele, revelat evreilor în limba ebraică (limba vorbită de Dumnezeu), « text » corupt de-a lungul veacurilor și căruia trebuie să i se redea puritatea « originară ». Dar tot asta a deschis calea « criticismului biblic ». Peste veacuri Universitățile engleze au fost cele care au produs « ediții științifice » ale Scripturii din care toate referirile la Dumnezeirea lui Hristos au fost fie expurgate, fie minimalizate, lăsând să se înțeleagă că acestea au fost « invenții » impuse de Împăratul Constantin, care a « dictat » falsă interpretare (mai ales cea a Învierii lui Hristos), suprimând toate ideile « alternative » și inaugurând secole de « antisemitism » (deoarece « adevărata Biblie » și exegeza ei aparțin doar evreilor). Aceste pretenții explică caracterul hibrid al anglicanismului (care nu s-a dat înapoi de la a se proclama el însuși « Adevăratul Israel » - ba chiar supralicitând prin fantezista teorie că anglo-saxonii sunt urmașii **fizici** ai celor zece triburi pierdute ale lui Israel – iluzie adânc înrădăcinată în conștiința britanică încă din vremea glorioasei regine fecioară și care a « informat » întreaga politică a imperialismului britanic). Totodată a permis și continuarea protestului, care s-a dezvoltat în proliferarea tot mai accentuată a sectelor propriu-zis protestante (ca presbiterienii, puritanii, metodiștii, quakerii) de nuanță calvinistă, luptând fățiș sau pe ascuns împotriva bisericii anglicane în care vedeau o mască a papismului "naționalizat", și a sectelor neo-protestante (ca baptiștii, adventiștii, martorii lui Iehova, pentecostalii) care luptă împotriva Bisericii apostolice în general.

Nașterea colonialismului englez (bine mascat ca o luptă a "adevăratului creștinism" împotriva opresiunii papale – cucerirea Americii a fost o continuare a luptei împotriva Imperiului hispano-habsburgic) a oferit multora din aceste secte posibilitatea emigrării în noi teritorii, cum a fost America, unde au găsit posibilitatea unei dezvoltări nestânjenite (pe seama autohtonilor, se înțelege, pe care i-au tratat, luându-și ca model cucerirea Canaanului de către evrei descrisă în Biblie, ca pe păgânii canaaneni, exterminându-i sau reducându-i în sclavie). Protestantismul englez a rămas afectat de aceste determinări: neîncrederea în tradiție rezultând în respingerea ei de principiu și ameșitorul succes al Protestantismului în lumea nouă care i-a insuflat un sentiment de nezdruincinat de încredere că Dumnezeu e de partea sa, că se bucură de o "alegere" specială, că e "predestinat" (vezi teoria americană a « manifest destiny », justificarea imperialismului yankeu), cu atât mai mult cu cât s-a însoțit cu succesele copilului său, capitalismul, și cu o incredibilă ignorare a lumii din afara țarcului anglo-saxon. Imperiul Britanic și dezvoltarea nestăvilită a capitalismului în America a creat cea mai puternică iluzie a lumii actuale, aceea că extraordinarul succes material (politic și economic) al puterilor protestante se datorește nu forței brute puse în slujba lăcomiei, ci excelenței Creștinismului așa cum îl văd ei, că au reușit să cucerească lumea datorită faptului că, în vorbe, se mărturiseau creștini. Că simpla aderență verbală la Creștinism ("sola fide", doar credința, nu și faptele) le-a asigurat dominația lumii! Lumea Occidentală trăiește cu iluzia că prin "meritele" pe care și le-a câștigat supunând alte popoare dominației sale și-a creat un fel de "rezervă" într-o bancă "spirituală" supralumească, al cărei mare "manager" este Iisus Hristos, din care poate acorda ca dividende "indulgențe" pentru mântuire!

În secolul XIX englezii au dorit să-și reclame locul pierdut în Biserica "Una, Sfântă, Universală și Apostolică", nevrând în același timp să renunțe la "anglicanismul" lor care le adusese atâtea succese lumești și le dădea sentimentul exaltant ca sunt "aleși", superiori tuturor popoarelor lumii, înzestrați cu misiunea de a răspândi « civilizația ». S-au gândit deodată că se poate "și cu slana în pod și cu varza unsă în farfurie". Cum puteau să creadă altfel, odată ce Protestantismul îi învățase de veacuri că succesul material este semnul "alegerii" pentru viața veșnică? Că oamenii "aleși" au tot dreptul să se bucure de toate bunurile lumești și pe deasupra de cele cerești, ba chiar că cei care se bucură cel mai mult de bunurile lumești se vor bucura neapărat și de cele cerești ca o recompensă binemeritată pentru "strădaniile" lumești pe care le interpretau ca pe o « asceză », prin care și le-au achiziționat și care le creau "merite", precis contabilizate în banca "supranaturală"?

Privind lucrurile în acest context, putem înțelege de ce Mișcarea Ecumenică s-a născut tocmai în Anglia în epoca de glorie a Imperiului Britanic. "Business"-ul nu putea funcționa nestânjenit dacă pe cuprinsul Imperiului Britanic și în părțile ce urmau să fie "aduse la civilizație prin "creștinare" apăreau opoziții, dacă se iveau rezistențe la spolierea "nedezvoltaților", a acelor "naive people" care priveau mai mult către cer decât spre pământ, "căutând mai întâi Împărăția Tatălui și dreptatea lui" (Mt, 6, 33), dezinteresându-se de achiziționarea de bunuri materiale, de "toate acelea după care se străduiesc păgânii": ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom înveșmânta" (Mt, 6, 31-32) și mai ales necrezând că mântuirea lor ar consta în a lucra pe degeaba pentru cei "aleși".

Astfel spre sfârșitul secolului XIX clerici anglicani au născocit așa numita "Branch Theory" (teoria ramurilor), întrebându-se de ce ar fi necesar pentru cineva să se convertească la Ortodoxie sau la Catholicism ca să-și obțină mântuirea. De ce anglicanii cu înclinații tradiționale nu s-ar putea considera ca aparținând Bisericii Apostolice? După teoria lor, "Arborele" care este Biserica a "crescut" trei "ramuri": **Ortodoxia**, răspândită în Orientul Apropiat, Balcani și țările slave; **Romano-Catholicismul**, în Italia, Austria, Franța, Spania și America Latină; **Anglicanismul**, răspândit în țările de limbă engleză. Pasul următor a fost făcut cu mare ușurință. De ce numai trei "ramuri"? Nu trebuie extinsă teoria la toate sutele de "biserici" și "denominații" care infestau lumea, ieșite tot din Anglicanism? În această concepție fiecare "ramură" reprezintă doar o "fațetă" a Adevărului integral, dezvoltată fiecare în condiții istorice determinate, și fiecare în parte necesarmente incompletă. Adevărul integral nu ar putea fi decât suma tuturor acestor "fațete", deoarece doar toate la un loc reprezintă Trupul lui Hristos. În anul 1888 clericii anglicani s-au reunit într-o conferință în orașul Lambeth ca să discute problemele unei viitoare "uniri" a tuturor acestor "confesiuni" creștine, adoptând așa-numitul *Four Point Statement*. Acest "statement" formula patru puncte de "doctrină" pe care toți le-ar putea accepta, în baza cărora s-ar putea realiza "unirea". Acestea erau: Sfânta Scriptură ca bază a credinței (așa cum era interpretată de protestanți și nu de Sfânta Tradiție), Crezul (așa cum era acceptat de catolici și protestanți, dar nu și de Ortodocși, adică cu adausul eretic al lui *Filioque*), acceptarea doar a două Taine - Botezul și Euharistia - tot în variantele lor catolico-protestante, (ceea ce îi declara pe toți cei "botezați" creștini, deși botezul ereticilor este invalid), acceptarea tuturor "episcopilor" ca deținători ai harului transmis de la Apostoli, fără nici o întrebare asupra conținutului de **Adevăr** al mărturisirii lor. Aceste "patru puncte" se reduc în realitate la trei "principii" (dacă pot fi numite așa): **minimalism dogmatic, inclusivitate, teoria ramurilor. Minimalismul dogmatic**

Înseamnă acceptarea celei mai simpliste expresii de credință (ajungându-se până acolo încât a fi creștin înseamnă pur și simplu "a fi bun"), renunțându-se, **de principiu**, la tot ce diferențiază Creștinismul de orice altă credință, **în primul rând credința în Învierea cu trupul a lui Iisus Hristos** (iar "dacă Hristos nu învia, zadarnică este credința voastră", ne spune Apostolul Neamurilor). **Inclusivitatea** cere tolerantă și compromis cu erezia. Orice erezie trebuie privită ca "un moment al Adevărului". Creștinii nu mai **trebuie** să lupte împotriva ne-Adevărului, așa cum le-a poruncit Hristos, ba chiar ei **trebuie** să accepte Neadevărul ca Adevăr, să accepte că Adevărul și Neadevărul (minciuna) sunt același lucru, că au același statut existențial! Cu alte cuvinte că orice minciună este un adevăr! Iar în **teoria ramurilor** orice **Biserică Ortodoxă autocefală** este redusă la rang de egalitate cu cele mai absurde secte pseudo-creștine (ca adventiștii, iehoviștii, sau... mormonii)!

Ca un semn al timpurilor, eforturile ecumeniștilor au căpătat o formă organizată în același an care a văzut începutul groaznicelor măceluri care au marcat "luminosul secol 20", 1914. În acest fatidic an a luat naștere în Elveția *Liga Mondială* care deși nu avea scopuri eclesiastice, a încercat de la bun început să-și asigure serviciile tuturor ereziilor protestante și a altor religii. După primul război mondial, Mișcarea Ecumenică s-a organizat în două organisme separate: *Mișcarea pentru Viață și Muncă (Stockholm, 1925)* și *Mișcarea Mondială pentru Credință și Ordine (Lausanne, 1927)*.

Mișcarea Ecumenică și-a început atacul împotriva tocmai a Bisericii Ruse. Cei care au auzit vreodată de Homiakov, de Dostoievski, de Părintele Vladimir Guetée de interesul crescând al « Occidentului » pentru Ortodoxie înainte de 1900, de încercările unor tradiționaliști englezi ca Joseph J. Overbeck (de fapt era german) de a crea o Biserică ortodoxă catolică "occidentală" (un fel de "unia" inversă, precursora a încercărilor "vechilor catolici" din Franța de a se atașa de Biserica Romanescă) sub jurisdicție rusească în secolul XIX, vor înțelege de ce. Încă înainte de revoluție reprezentanți ai « Uniunii Internaționale a Studenților Creștini », viitoarea YMCA, năvăliseră în Rusia făcând propagandă pentru o « unire non - denominațională » pe baze federative. Primul război mondial și revoluția bolșevică au oprit avântul misionar. Nu și al Papei, care a văzut în revoluția bolșevică o oportunitate de a răspândi catolicismul în Rusia !

Așa că, după război, atacul a fost redirecționat, conform teoriei leniniste a Revoluției, împotriva "inelului" celui mai slab al "lanțului" Creștinismului, care la acea dată era Patriarhul de la Constantinopol, privit cu tipică neînțelegere "occidentală" drept "șeful spiritual" al Ortodoxiei. Oprimată de veacuri de erezia mahomedană, ajunsă de la discreția sultanilor la cea a oricărui neînsemnat primar al Istanbulului, Patriarhia Ecumenică a căzut din nou în plasa mirajului "ajutorului" occidental ca și înaintașii săi de la Conciliul de la Florența. Aceeași "fanarioți" care au introdus în Țările Române, odată cu modernismul, occidentalismul și francmasoneria, cel mai bine organizat jaf al averilor și muncii românilor, au fost primii care să se alieze cu marele business al Ecumenismului. Încă din 1902, nou alesul Patriarh Ioachim III, propunea în *a sa Enciclică Patriarhală și sinodală*, dată cu ocazia alegerii sale, o conferință preliminară pentru "pregătirea unei apropieri frățești" cu "cei doi lăstari (textul englezesc pe care l-am folosit [*The Orthodox Church in the Ecumenical Movement, Documents and Statements, World Council of Churches, Geneva, 1978, p. 30*] spune "growths", ceea ce înseamnă "tumori") ai Creștinătății", adică "Biserica Apuseană și Biserica Protestanților". La acea dată răspunsul înfățișătorilor Bisericilor Autocefale a fost clar: "dificultățile (acestei acțiuni) rezidă mai ales în nenumăratele încercări ale **bisericii romane și mulților protestanți** de a braconă și prozelitiza în țarcurile Bisericilor Ortodoxe". Și deși Patriarhul le răspundea în 1904 că se simțea la fel de "profund rănit" ca ei de "încercările creștinilor de a ataca pe creștini sau de a corupe pe credincioși și a provoca tulburări printre ei", îi chema "să aibă înțelegere pentru interesele celorlalți și să se roage din tot sufletul pentru unirea tuturor și să nu sporească dificultățile sau să socotească că problema nu poate fi supusă discuției sau că este cu neputință, ci să considere toate căile posibile de progres în opera de unire a tuturor: pășind în înțelepciune și în duhul blândeții față de toți cei care nu sunt de acord cu noi și amintindu-ne că și aceștia cred în Prea Sfânta Treime și slăvesc numele Domnului nostru Iisus Hristos și nădăjduiesc să fie mântuiți de harul Dumnezeuului nostru". Se introducea ideea că Biserica Ortodoxă trebuie să "îi ajute" pe eretici "să înțeleagă" calea Ortodoxiei. Mai ales cerea ortodocșilor să manifeste o "simpatie specială" pentru anglicani.

În 1920 s-a oficializat înecarea patriarhiei fanariote în apele Ecumenismului prin *Enciclica Patriarhiei Ecumenice adresată Bisericilor lui Hristos de pretutindeni*. Această *Enciclică*, venită atât de curând după Pacea de la Versailles și după vizita reprezentanților Bisericii Episcopaliene din SUA la Constantinopol (1919) lăsa deoparte orice rezervă și declara fără rușine că "apropierea dintre diversele biserici creștine și comuniunea (koinonia) nu poate fi împiedicată de diferențele dogmatice dintre ele". Această afirmație venită ca din gura celui căruia i se zice, cu tot mai mare insistență, șeful Ortodoxiei, este prima chemare oficială adresată ortodocșilor să-și abjure credința și să se unească cu ereticii. Tonul

general, insultele gratuite aduse martirilor ortodocși ca și stilul de redactare, atât de diferit de orice document emis de ierarhi ortodocși, dar semănând ca două picături de apă cu "rezoluțiile" unui consiliu de administrație, foarte clar detaliat pe puncte (aduce în discuție problema alcoolismului, care nu a fost niciodată o preocupare majoră a ortodoxiei, dar era caracteristică protestantismului care pregătea Prohibiția - cu efectele dezastruoase care se cunosc) și folosește necaracteristic termenul *koinonia* în sensul de *ligă* după modelul foarte recent la acea dată a *Ligii Națiunilor* (pe care o dă ca model de urmat), naște suspiciunea că documentul nu a fost redactat de Patriarh ci pur și simplu impus (dacă nu smuls cu forța în condițiile războiului greco-turc care a dus la masacrarea și expulzarea a sute de mii de greci ortodocși din patria lor multimilenară -Ionia- de către "modernizatorul" Turciei Mustafa Kemal Atatürk, sub privirile îngăduitoare și cu binecuvântarea armatelor anglo-franceze aflate acolo pentru a-i proteja pe **aliații** lor "greci"). Politica anglo-franceză nu putea îngădui sub nici un motiv o restaurare a unei suveranități "greco-bizantine" asupra strămtorilor care ar fi putut amenința comerțul occidental în zonă. Trebuie amintit lucrul foarte puțin cunoscut că în timpul Conferinței de pace de la Versailles s-a cerut ca Biserica Sfintei Sofii, biserica imperială, să fie **predată** Bisericii Romane, ca pe timpul Cruciadei a IV-a! Că Occidentul "creștin" a manifestat aceeași preferință pentru Semiluna mahomedană împotriva fraților creștini din est, pe care a manifestat-o de-a lungul veacurilor care s-au scurs de la pângărirea prestolului Sfintei Sofii de către hoardele lui Mahomet al II-lea! Și astăzi e gata să **impună** cedarea leagănelui națiunii ortodoxe a sârbilor, Kosovo cu toate mănăstirile ortodoxe, teroriștilor islamo-albanezi care le vor dărâma pe toate a doua zi. Chiar astăzi încercările fundamentalistilor turci de a "reda" cultului mahomedan Biserica Sfintei Sofii (menținută, cu un minimum de înțelepciune ca un "muzeu" de Atatürk și urmașii săi "seculariști") se bucură de simpatia "atlantiștilor" (Turcia, că o fi "secularistă" sau "fundamentalistă", este membră a NATO și agresiunea sa din Cipru împotriva unui aliat atlantic trece neobservată de 22 de ani, ba mai mult se bat toate tobele pentru primirea Turciei în « Europa ») pe câtă vreme cererile de a o reda cultului ortodox rămân neauzite - cine știe că există mii de semnături pe cererea difuzată prin Internet?).

Patriarhia ecumenică a rămas de atunci încoace prizoniera unor forțe oculte, hotărât anticreștine și orice declarație provenind de la ea stârnește cele mai mari suspiciuni (fiind de fapt lovite de nulitate legală). În orice caz enciclica indica drept primă măsură pentru "apropiere" **schimbarea calendarului**, în directă contradicție cu toate hotărârile anterioare și cu dorința tuturor bisericilor ortodoxe care i-au suplinit inutilitatea. Schimbarea vechiului calendar a fost doar un semn al cedării față de ingerințele papei, foarte active la acea dată, când nu s-a sfiit să intre în relații amicale cu guvernul ateist bolșevic pentru a promova interesele catolicismului și uniației în dauna Bisericii Ortodoxe Ruse, lovită de cea mai groaznică persecuție. Condamna munca misionară și recomanda examinarea "diferențelor dogmatice" într-un spirit de indiferență față de adevărul lor. Din păcate Biserica Ortodoxă Română a fost dintre primele care să adopte noul calendar și să-și însușească spiritul ecumenist, plătind, ca și celelalte Biserici Ortodoxe, un greu preț prin deschiderea rânii unei schisme (cei care au rămas credincioși vechiului calendar, derogativ numiți *stiliști*, au fost neconțenit persecutați) care nu s-a vindecat nici azi. **Să amintim că prima condamnare explicită a noului calendar, Sigillon-ul semnat de Patriarhul Ieremia al Constantinopolului, de Patriarhul Silvestru al Alexandriei și de Patriarhul Sofronie al Ierusalimului în anul 1583 a fost publicată în revista Biserica Ortodoxă Română, nr. 12, 1881!** Iar ierarhi ortodocși români, ca Sfântul Calinic de la Cernica sau episcopul Melchisedec al Hușilor au fost hotărât împotriva.

În 1948 cele două organizații create de ecumeniști după primul război mondial, *Mișcarea pentru viață și muncă* și *Mișcarea pentru credință și ordine* au fuzionat dând naștere *Consiliului Mondial al Bisericilor* (*World Council of Churches*), cu același scop de a promova "acceptarea reciprocă și înțelegerea", "activități comune în favoarea unirii". Patriarhia Ecumenică s-a angajat tot mai ferm pe linia trădării Predaniei Apostolilor și Sfinților Părinți. Inițial Bisericile Ortodoxe au manifestat justificate rezerve față de participarea în acest organism (chiar și Patriarhia moscovită, în 1948). Dar Enciclica din 1952 a Patriarhului Athenagoras al Constantinopolului soma Bisericile Ortodoxe locale să participe la WCC pentru a promova "valorile umane", sub masca descoperirii către heterodoxi a "bogățiilor credinței, cultului, a ordinei și experienței religioase și ascetice" a Bisericii Ortodoxe. În 1959 Comitetul Central al WCC s-a întâlnit în insula Rhodos cu reprezentanții Bisericilor Ortodoxe și această dată marchează începutul infestării Ortodoxiei cu virusul ecumenismului. Într-un ritm tot mai accelerat (la numeroase întâlniri pe care nici nu le mai enumerăm), și activ sprijinite de guvernele comuniste a căror "luptă pentru pace" și pentru "o nouă ordine mondială" consuna atât de bine cu lozincile WCC, Bisericile Ortodoxe au alunecat pe panta **ateismului practic**, mai ales prin insistența extraordinară asupra faptului că minciuna este totuna cu **Adevărul**, că diferențele dogmatice nu au nimic de a face cu **Adevărul**, ci (în pură teorie

materialist-istorică marxistă) sunt doar expresii ale unor "momente istorice", demult depășite, pe care doar "învechite prejudecăți, practici și pretenții" le mai pot da curs.

Și tot după al doilea război mondial a început și atacul împotriva palidelor reminiscențe tradiționale din Romano - Catholicism prin așa zisul Conciliu Vatican II, menit să "modernizeze" Catholicismul în sens protestant, fără însă să renunțe la ereziiile sale proprii, cum ar fi "primatul și infailibilitatea" papei. Papa a ajuns prizonierul aceluiași forțe anticreștine ca și patriarhul Ecumenic, lupta sa pentru "uniație" servind aceluiași scopuri. Așa s-a ajuns la "ridicarea anatemei" dintre Roma și Constantinopol și la intensificarea legăturilor ortodoxiei cu papismul, la acceptarea ideii că **anatema** nu are nimic de a face cu **Adevărul**, ci stă în puterea magică a vreunui oarecare ierarh, care o dă și o ridică după bunul său plac (idee pe de-a întregul papistă). **Trebuie insistat asupra faptului că anatema se adresează erorii și nu persoanelor și atâta vreme cât persoanele îmbrățișează eroarea ele se pun singure sub anatema, chiar dacă ierarhi complacenți o "ridică".** Ereziiile au fost definite și condamnate în Sinoade ale întregii Biserici, de către întreaga Biserică, și condamnarea lor e **definitivă și eternă**, pentru că au fost recunoscute universal ca **erori**, erori pierzătoare de suflete. Nici un « decret » nu poate transforma o eroare în adevăr. Persoanele se pot oricând pocăi și pot fi iertate, chiar trebuie să fie iertate dacă pocăința este sinceră. Nici o comuniune eclesiastică cu erezia **nu** este permisă. Comuniunea există doar între cei care mărturisesc **întregul adevăr**, pentru simplul fapt că numai « Adevărul ne face liberi ». Biserica se roagă pentru "unirea tuturor" (de fapt se roagă ca « toți să fie una »), dar nu prin compromisuri cu eroarea, nu se roagă pentru găsirea **altor** căi de unire decât cele hotărâte de Hristos. Singurul fel de a-i readuce pe cei rătăciți pe calea cea dreaptă este efortul misionar de a-i îndruma pe eretici spre pocăință, efort la care însă Bisericile ortodoxe au renunțat și **îl interzic** membrilor lor.

Așa s-a ajuns la recentul triumf al "Uniei", prin acordurile semnate între ortodocși și papiști la Mănăstirea Sfintei Fecioare de la Balamand (Liban) în 1993. Aceste acorduri recunosc catholicismul și ortodoxia ca "biserici surori", negând în mod explicit că Biserica Ortodoxă posedă adevărul integral și nealterat, negând așadar existența însăși Bisericii "una, sfântă, universală și apostolică", **interzicând în mod explicit ortodocșilor să afirme acest lucru**, permițând în același timp uniaților să-și desfășoare nestingherit propaganda utilizând în acest sens lăcașurile de cult ale ortodocșilor pe care aceștia trebuie să li le pună la dispoziție, cerând ca viitorii preoți să fie instruiți în spiritul "noii eclesiologii" în așa fel ca să se evite **"întrebuințarea istoriei în manieră polemică"** (nu li se interzice, în același timp, uniaților sau catolicilor să-și **afirme** propria lor eclesiologie - primatul și infailibilitatea papei, Filioque, botezul prin stropire, mariolatRIA etc-). Recentele declarații ale papei Benedict XVI cum că doar biserica papală este « singura » biserică, că Bisericile Ortodoxe, deși « surori », suferă de « rana » nerecunoașterii primatului papal, care trebuie « vindecată » prin recunoașterea că măcar acum o mie de ani papei i se dădea primul loc de onoare în ierarhia celor cinci Patriarhate, ca și renunțarea de către același papă la titlul de Patriarh al Occidentului în favoarea păstrării « doar » a titlului de Vicar al lui Hristos, sunt dovezi indubitabile că papismul nu înțelege să concedă nimic. Este un subiect care necesită o discuție specială, mai ales în lumina recentelor declarații atât de ambigue de la Ravenna.

Participarea Bisericilor Ortodoxe la WCC s-a materializat în substanțiale "ajutoare", în burse de studii pentru viitorii preoți ortodocși la "celebre universități" din Apus, în nenumărate "ieșiri" în străinătate a ierarhilor ortodocși (în vremea în care orice "contact cu străinii" se afla sub controlul foarte strict al Securităților și te putea duce direct la pușcărie pentru simpla "nedeclarare" a unei întâlniri întâmplătoare la o bere cu un "străin"), în schimburi de vizite, de profesori și studenți, în contacte cu "caracter teologic", în conferințe și colaborări pe plan practic, toate cu scopul de a studia într-un "spirit imparțial" punctele contencioase și de a exonera ereziiile de vina ruperii unității bisericii, privită ca o "necesitate istorică", voită de Dumnezeu! Nu se vorbește deloc de pocăință, ci dimpotrivă de "purgarea memoriei", de "uitarea" vinelor, de "acceptarea" tuturor "așa cum sunt" pentru că, vezi Doamne, așa i-a făcut Dumnezeu! Identitatea scopurilor WCC cu cele ale partidelor comuniste, deși vizibilă, a scăpat atenției generale. Lumea s-a mulțumit să acuze bisericile ortodoxe doar pentru colaborarea cu guvernele comuniste, ortodocșii aflați în Occident după al doilea război mondial întrerupând contactele cu "bisericiile mame" doar pe acest motiv, destul de serios în sine. Din păcate concentrarea asupra aspectului pur politic a făcut pe mulți să creadă că trebuie să se alieze cu variatele erezii (mai ales cu catholicismul care folosea abil un limbaj anti-comunist) în lupta împotriva comunismului. Trăind în Occident și identificând capitalismul cu anti-comunismul au căzut ușor pradă verbiajului ecumenist, adăugându-se și mirajul prosperității pus pe seama "superiorității" catolico-protestantismului. **Mulți au crezut de asemeni că respingerea uniației este o manifestare anti românească, crezând că deșteptarea națională a romanilor s-ar datora acesteia.**

Pentru românii din străinătate aflați încă în căutarea unei biserici, cea mai fericită soluție ar fi fără îndoială reîntoarcerea la Biserica Mamă. Dar trebuie să avem în vedere că aceasta este prea mult implicată în Ecumenism. Biserica Românească nu este ierarhia fanarioto-comunist-ecumenistă care a brutalizat-o atâta amar de vreme. Ea trăiește încă, neobservată, dar vie, în ce a mai rămas în sufletele noastre din acea "religiozitate țărănească" pe care "slăbiciunea împinsă uneori până la inexistentă a acestei ierarhii nu a fost în stare să o primejduiască" cum vedea încă din 1926 Nae Ionescu. În acea ortodoxie "forestieră", ca să folosesc expresia truculentă inventată de Andrei Pleșu și preluată de stipendiații săi de la Noua Europă (ca acel Bădiliță, "aristocratul" creștin de desăvârșit "bun gust"). Ea trăiește în acei puțini și prizoniți "stiliști" (adepti ai vechiului calendar) grupați în jurul Mitropolitului Vlasie de la Mănăstirea Slătioara, aflat în comuniune cu Bisericile vechi calendariste din Grecia, de la Sfântul Munte, Bulgaria, Italia, Franța, cu Biserica rușilor din exil și ale unora din rușii din Rusia. Dar mai ales în reînvierea care nu beneficiază de gălăgia profanatoare a mediilor de informație, a vieții monastice în România. Până de curând, căci vedem că acum atacul ecumenist se îndreaptă, în fine (mai ales după cazul Tanacu) tocmai asupra vieții monastice.

Iar dacă România aspiră astăzi la un rol european (pe care normal trebuie să-l revendice și nu să-l cerșească acceptând orice compromis) aceasta ortodoxie populară (care nu e opusă unei ortodoxii "urbane" decât în mințile snobilor pervertiți în școlile de "patristică" ale Apusului) trebuie să fie cartea ei de vizită. Singura, căci "dacă secolul 21 nu va fi religios, atunci nu va fi deloc", cum au spus chiar "înțelepți" atât de profani ca Andre Malraux. Adevărata soluție este ieșirea BOR din WCC (și de asemeni reconsiderarea dialogului cu papismul), condamnarea acestuia, în acord cu tradiția Bisericii, ca o încarnare a supremei erezii, lepădarea de Hristos. Biserica Ortodoxă nu poate, nu are dreptul să stea alături de "bisericile" care s-au lepădat de Hristos în mod fățiș, ca "Biserica Anglicană". Evoluția actuală a evenimentelor nu o arată însă ca probabilă. Iluzia Ortodoxiei că prin participarea la WCC și dialog cu catolicii va dezvălui celorlalți bogăția ei spirituală a fost demult spulberată. Nu numai că nimeni în lumea catolico-protestantă nu a ținut seama de ce spune Ortodoxia, dar au împins și mai departe rătăcirea, **atacurile împotriva Ortodoxiei devenind tot mai îndrăznețe și mai obraznice. În mentalitatea occidentală Ortodoxia este tot o forma exotică și retrogradă de creștinism, o unealtă a imperialismului moscovit, care mai devreme sau mai târziu va trebui silită să se modernizeze și ea.** Euforia "europeană" care bântuie acum în România ca urmare a aderării la Uniunea Europeană amenință mai degrabă să ducă lucrurile la consecințele firești. Faptul că WCC a făcut un pas mai departe chemând la "unire" și religii declarate anti-creștine ca Islamul și a cărui agresivitate la adresa Creștinismului sporește pe zi ce trece), sau năzdrăvăniile satanice ale "new-age" - ismului, cerând schimbarea liturghiei ca "să nu jignească alte culte", declarând că "recunoaște nevoia de a depăși o teologie care limitează mântuirea la angajamentul personal explicit față de Isus Hristos", este cel mai îngrijorător semn al timpurilor. Afirmția că există mântuire fără Hristos conduce logic și inevitabil la consecința fatală că nici creștinii nu au nevoie de Hristos! Că porunca lui Hristos: "Mergeți în toată lumea și propovăduiți Vestea cea Bună la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi" (Mc, 16,27) este fără valoare și poate fi dată la o parte ca și cuvântul Apostolului Petru plin de Duhul Sfânt: **"Și întru nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume, dat nouă oamenilor, întru care să ne mântuim"** (Fa, 4, 12). Afirmția făcută de papa Ioan Paul II că "popoarele care nu au primit proclamația inițială a lui Hristos constituie azi majoritatea omenirii" este falsă. **Ele au primit-o, dar au respins-o.** A declara că mântuirea este posibilă fără Hristos este de fapt o **declarație explicită de abjurare a Creștinismului** la care au subscris și lupii îmbrăcați în piei de oaie care sunt falșii păstori ai Ortodoxiei. Timpul când "protivnicul - înălțându-se mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau e făcut pentru închinăciune" se va așeza în templul lui Dumnezeu și pe sine se va drept Dumnezeu" - Antihristul, este tot mai aproape. "Privegheați, deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru. De aceea și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului vine" (Mt, 24, 42-44) spre judecarea lumii.